

ตอนที่ 1 มนต์ดำ

อารยธรรมอียิปต์โบราณ ภายใต้การปกครองของฟาโรห์ผู้ยิ่งใหญ่ ถูกสถาปนาขึ้นบริเวณที่ราบลุ่มใกล้แม่น้ำไนล์ สายสีน้ำเงิน ท่ามกลางท้องทะเลทรายอันกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา เมืองแห่งความมหัศจรรย์และอลังการ เสน่ห์ของสถาปัตยกรรม วิศวกรรม ศิลปะ วัฒนธรรม ได้ถือกำเนิดขึ้นด้วยความสง่างามและความยิ่งใหญ่เหนือดินแดนใดในได้ห้ำหั่น ทั้งวิถีตรงดงามตระการตา ยากจะลืมเลือน

ทว่าความยิ่งใหญ่แลอลังการ ยิ่งมากล้นเท่าใด เสมือนหอกร้ายที่มุ่งแทงภายในอาณาจักรโดยคุปต์โบราณมากขึ้นเท่านั้น เรื่องลึกลับ มนต์ราศีกีต์สิทธิ์ของเหล่ามวลดเทพเจ้า แม้กระทั่งมนต์ดำของผีร้ายที่ถูกสาปด้วยอาคมในจักรวรรดิโบราณ ยังคงมีมนต์ขลังตราบนหน้าทุกวันนี้ คำสาปที่ถูกกล่าวขวัญมานานนับศตวรรษ ทั้งน่าสะพรึงกลัว และสยดสยอง โดยเฉพาะกับคนที่ได้สัมผัสกับคำสาป อันมีผลกับตนและคนรอบข้าง จนกลายเป็นคนวิกลจริต และความตายที่โอบยิบมาเยือนแบบไม่รู้ตัว

และหนึ่งในคำร่ำลือ จากปากต่อปาก จากเรื่องจริงกลายเป็นนิทานปรัมปรา เล่าสืบทอดมานานนับหลายพันปี เป็นที่ลึวงรู้กันทั่วถึงความน่าสะพรึงกลัว ชนเผ่าทะเลทรายต่างเล่าขานกันมานาน

หญิงงามผู้เลอโฉม ยิ่งใหญ่เหนือผู้ใดทั่วห้ำหั่น หากแต่ความงามนั้นมีได้ร่วงโรยลาตามอายุขัย ตรงกันข้าม ยิ่งนานวันเท่าใด ความงามของนางกลับทวีความรุนแรงล้นเหลือคณานับ ทว่าความงามนั้นแลงมาด้วยชีวิตของผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วน และยังคงเป็นปริศนาตราบนหน้าทุกวันนี้

อะไร! ทำให้ราชินีผู้เลอโฉม ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นราชินีอียิปต์ สาบสูญ

หรือถูกใครรื้อร่างหายไปจากประวัติศาสตร์หน้าหนึ่ง ในยุคจักรวรรดิอียิปต์โบราณ มีเหลือร่องรอยหลักฐานแต่อย่างใด ทั้งเพียงตำนานเล่าขานอันไร้ต้นตอสะพรึงกลัวของราชินีพระองค์นี้ แม้แต่พระนามเพียงแค่ว่าไดอีน ผู้คนต่างขนหัวลุกเกรียวกันจนถ้วนทั่ว ‘**ทาร์ฮาคา**’ พระนามของราชินีแห่งความมืด ผู้ซึ่งเป็นราชินีอียิปต์มาถึงสามแผ่นดิน!

จักรวรรดิใหม่ 1550 – 1069 ปีก่อนคริสตกาล

ณ มหานครแห่งธีปส์ ในรัชสมัยฟาโรห์อาเมนโฮเทป

จักรวรรดิอียิปต์อันยิ่งใหญ่ไพศาล บัดนี้อยู่ภายใต้การปกครองของ**ฟาโรห์อาเมนโฮเทป** พระองค์ขึ้นครองราชย์ต่อจากพระราชบิดา ด้วยพระชนม์มายุเพียง 17 ชันษา พระราชบิดาของพระองค์ ทรงเสด็จสวรรคตอย่างไม่ทราบสาเหตุ นำความเคลือบแคลงแก่ผู้คนในจักรวรรดิอียิปต์จนถ้วนทั่ว และใครเป็นผู้ทำให้พระราชบิดาของพระองค์เสด็จสวรรคตอย่างกะทันหัน นั่นคือสิ่งที่ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงสงสัยอยากทราบสาเหตุ

ทว่า ณ เพลานี้พระองค์กำลังเผชิญปัญหาใหญ่ เพราะต้องเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับหญิงสาวที่มีอายุห่างกันนับร้อยปี แต่ทว่าอายุกับสังขารแลช่างขัดกันเสียนี้กระไร ภายในพระทัยของฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลาว่า หญิงผู้นี้มิใช่คน! แต่เป็นอะไรกันเล่า พระองค์มีอายุรู้ได้เช่นกัน

ณ ยามนี้กษัตริย์แห่งอียิปต์พระองค์ใหม่ ไม่ทรงพระเกษมสำราญแต่อย่างใด ทั้งๆที่เป็นวันอภิเษกสมรสของพระองค์ พระพักตร์บึ้งตึง อึกทั้งเกรี้ยวกราด เสมือนถูกบังคับให้อภิเษกสมรส พระองค์ประทับยืนเหม่อมองแม่น้ำไนล์ ด้วยความเลือนลอย ครั้นรู้สึกพระองค์เมื่อทรงได้ยินพระสุรเสียงที่ทั้งใสและไพเราะกังวาน แต่สำหรับพระองค์แล้วไซ้ เสียงนี้ประหนึ่งผีร้ายจากนรก

“อาเมนโฮเทป ไฉนเลยเจ้ามาประทับยืนที่ระเบียงนี้เล่า ลืมไปแล้วกระนั้นหรือว่าวันนี้เป็นวันสำคัญ อึกไม่นานข้าก็คือราชินีของเจ้า รีบไปกันเถิด พสกนิกรกำลังรอชมพระบารมีของเจ้าและข้าอยู่”

เสียงหวานกังวาน ฟังชวนฝัน ไบหน้าอิมเอบบงบอกถึงความสุขที่ได้รับ ยิ้มกว้างอย่างมีความสุขต้องสะดุดหยุดลงทันที เพียงถ้อยคำที่กษัตริย์หนุ่มทรงตรัสออกมา

“ข้าอยากอยู่คนเดียวเวียงบฏตรงนี้ แล้วข้าจะออกไปเอง มิต้องให้ผู้ใดมาล้างความอยู่รำไป ข้าขัดเคืองใจยิ่งนัก หากรอมิได้ มิต้องรอ ล้มงานอภิเษกนี้ให้เสียสิ้น เพราะข้าเองมิได้ใคร่จะอภิเษกแม้แต่น้อย”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป รับสั่งโดยมิทรงหันพระพักตร์กลับมาทอดพระเนตรดวงหน้างามแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามกับร่างระหงที่เริ่มสิ้นสะท้านด้วยแรงพิโรธ ฟาโรห์หนุ่ม ที่หาญกล้าเจรจากับพระนาง อย่างที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน พระเนตรสีดำสนิทแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงเพลิงประหนึ่งภูตผี ลูกโชนตั้งดวงไฟจากนรก พระนางรำพึงอยู่ภายในพระทัย

‘เจ้ากล้ามาก อาเมนโฮเทป เจ้าทำทนายอำนาจราชินีทาร์ฮาคาเฉกเช่นข้า เจ้าคือชายที่ข้ารอคอยมานานนับพันปี มีหรือที่ข้าจะปล่อยเจ้าไป เจ้าจะต้องรักข้า และต้องอยู่กับข้าตลอดกาลนาน มิมีผู้ใดแย่งเจ้าไปจากข้าได้ เพราะข้าคือผู้กุมชะตาชีวิตเห็นผู้คนทั้งมวล ไม่เว้นแม้แต่เจ้า! อาเมนโฮเทป เจ้าคือชายที่ข้ารัก! เจ้าคือชายที่ข้าต้องการ!’

ราชินีทาร์ฮาคา เสด็จเข้าไปประทับยืนด้านหลังพระวรกายฟาโรห์หนุ่ม รูปงาม ด้วยความพึงพอใจพระทัย พระวรกายสูงใหญ่ สมเป็นนักรบลิออนาม พระพักตร์งดงาม คมคาย มิมีหญิงใดไม่ลุ่มหลงพระองค์ พระนางรำยมนต์ดำขึ้นมาทันทีทันใด ท้องฟ้าสีครามเจิดจรัสด้วยแสงแห่งสุริยเทพกลับมืดครึ้ม เมฆดำทะมึนที่ลอยอยู่เหนือพระราชวังอียิปต์แปรเปลี่ยนขึ้นมาในบัดดล พร้อมกับมนต์ดำถูกเป่าออกจากพระโอษฐ์ของราชินีทาร์ฮาคา

เพียงมนต์ดำกระทบเข้ากับฟาโรห์อาเมนโฮเทป พระวรกายของพระองค์เสมือนถูกสะกดหยุดอยู่กับที่ทันที จากพระพักตร์บึ้งตึงแปรเปลี่ยนไปโดยพลัน ทรงหันพระวรกายกลับมาอย่างช้าๆ เหนียวพระพักตร์กับบุคคลที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นเสด็จย่าของพระองค์ พร้อมบรรจุมพิตพระนางอย่างดูดดื่ม ก่อนจะตรัสออกมาเบาๆ

“ทาร์ฮาคา ราชินีของข้า เจ้าคือราชินีของข้า”

“ใช่แล้ว อาเมนโฮเทป ข้าคือราชินีของเจ้า ข้ารอคอยเจ้ามานานนับพันปี บัดนี้ข้าสมหวังยิ่งแล้ว และข้าจักทำให้เจ้าอยู่เคียงข้างข้าตลอดกาลนาน อาณาจักรอียิปต์อันยิ่งใหญ่ นี้จะเป็นของเจ้าและข้าชั่ววันจิรันดร มิมีผู้ใดล้มล้างอำนาจของข้าได้ เจ้ารู้หรือไม่ว่าเพียงข้าได้ญาณล่วงรู้ว่าเทพเจ้าส่งเจ้ากลับชาติมาเกิดอีกครั้ง ข้านี้ดีใจยิ่งนัก เผื่อรอคอยการจุติของเจ้ามาโดยตลอด ข้าทำทุกอย่าง

เพื่อรอคอยเจ้า ข้าเป็นราชินีมาสองแผ่นดินแล้ว และสมหวังเมื่อข้าได้เป็นราชินีอยู่เคียงข้างกายเจ้า ด้วยอิทธิฤทธิ์ที่ข้ามีอยู่ เราทั้งสองจะเป็นอมตะคงรูปกายเฉกเช่นนี้ชั่วกาลนาน อาเมนโฮเทป เจ้าคือชายที่ข้ารักยิ่งกว่าชีวิตของข้า”

ราชินีทาร์ฮาคา รำพึงรำพันภายในอ้อมกอดของฟาโรห์หนุ่มรูปงามที่พระนางเฝ้าถวิลหาและรอคอยมาโดยตลอด

กว่า 1,200 ปี ที่พระนางเฝ้าติดตามฟาโรห์อาเมนโฮเทปไปทุกหนทุกแห่ง หรืออดีตชาติคือแม่ทัพเมนเคเร ขุนพลคู่กายของฟาโรห์เกิดในยุคอาณาจักรเก่า สมัยราชวงศ์ที่ 10 นครบผู้กล้าซึ่งพลีชีพในสนามรบ พระนางรอคอยชายที่ตนหลงรักอยู่เพียงข้างเดียว ที่ถูกพลัดพรากจากความตาย เมื่อชาติที่แล้ว ทว่าด้วยอำนาจแห่งความรัก พระนางกลับยังมีพระชนม์ชีพอยู่จนถึงทุกวันนี้

เป็นพรหมลิขิตที่เทพเจ้ากำหนดให้จักรวรรดิอียิปต์ต้องเผชิญกับภุตร้าย มนต์ดำหรือเทพเจ้าจะทรงเป็นใจก็มีอาจรู้ได้ มนต์ดำแลเวทมนต์ต่างๆที่นักบวชใช้เป็นคาถาคัดกัศสิทธิ์โบราณ ซึ่งเป็นความลับสุดยอด กลับถูกทาร์ฮาคา หญิงที่คอยรับใช้วิหารเทพเจ้า เรียนรู้จนหมดสิ้น จากหญิงหน้าตาธรรมดาแปรเปลี่ยนเป็นหญิงงามผู้เลอโฉม จวบจนกระทั่งสัมผัสญาณได้ว่า ชายที่ตนหลงรักจะได้กลับชาติมาเกิด ในชนชั้นสายเลือดเทพเจ้าและเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่เหนือผู้ใดทั้งหมด

พระนางจึงวางแผนการก้าวเข้าสู่ชีวิตราชสำนัก โดยอาศัยความมั่งคั่งที่มาจากมนต์ดำก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชินีอียิปต์ ตั้งแต่รัชสมัยฟาโรห์อินโยเทป สมเด็จพระอัยกา และฟาโรห์ธาโฮเทป พระราชบิดาของฟาโรห์อาเมนโฮเทปนั่นเอง ท่ามกลางความสงสัยของผู้คนรอบข้าง ไฉนเล่าราชินีทาร์ฮาคา ทรงมีพระชนม์ชีพอยู่มาได้ถึงสองแผ่นดิน สิริรวมพระชนม์มาอยู่แล้วไซ้ พระนางจะต้องมีพระชนม์มาอยู่ถึง 108 ปี หากแต่กาลเวลามิเป็นอุปสรรค ยิ่งนานวันเท่าใด ความมั่งคั่งของพระนางยิ่งเพิ่มขึ้นนับเท่าทวีคูณ เสมือนสาวน้อยแรกแย้มวัยเพียง 17 ฉันทัดก็ฉันทัน

ณ พระตำหนักฟาโรห์อาเมนโฮเทป

ท่ามกลางความมืดมิดแห่งรัตติกาล ร่างระหงเคลือนไหวลงจากแท่นพระบรรทม ร่างเปลือยเปล่าของราชินีทาร์ฮาคาไร้ซึ่งอาภรณ์ บัดนี้เต็มไปด้วยหยาดเหงื่อจากสงครามแห่งไพเราะคะที่เพิ่งเสร็จสิ้นลงเพียงครู่กับฟาโรห์หนุ่มรูปงามอย่างแสนทรหดร้ายยิ่งนัก ฟาโรห์อาเมนโฮเทปทรงบรรทมด้วยความอ่อนเพลีย คงเหลือ

แต่ราชินีของพระองค์ กำลังสาละวนกับฉลองพระองค์เพื่อห่อหุ้มกายมิให้พระองค์
ตื่นบรรทมเห็นร่างอันแท้จริงของพระนาง ท่ามกลางเสียงคำรามด้วยความไม่พอ
พระทัย

“บัดขับสันดี! โยรูปกายข้าจึงได้เสื่อมถอยลงเช่นนี้เล่า แต่ไม่ว่าข้าจะ
เสพสมกับชายใด ข้ามิเคยเป็นเด็กเช่นนี้มาก่อน โยกับชายที่ข้ารักจึงเป็นเช่นนี้ไปได้!”

พระนางรำพึงพร้อมความหาค้นห้องส่องเงาท่ามกลางแสงแห่งจันทร์
เพียงทอดพระเนตรเห็นภาพ พระนางถึงกับตกใจสุดขีด หากแต่สะกดกลั้นเอาไว้
โดยพลัน ร่างราชินีผู้เลอโฉม บัดนี้แปรเปลี่ยนเป็นร่างหญิงชรา ผมหงอกยาวสยาย
กลายเป็นผมหงอกยาวสยาย เนื้อหนังมังสาเหี่ยวยุบ ข้าแห่งกรุงเสมือนมัมมี่ และตะปุ่ม
ตะป่ำดังเช่นตุ๊กแก

“อะไรกัน! รูปกายข้าแปรเปลี่ยนได้ถึงเพียงนี้เชียวหรือ มิได้การแล้ว ข้า
จักต้องคืนร่างเดิม ก่อนที่อาณานิเวศจะตื่นบรรทมขึ้นมาทอดพระเนตรเห็นข้าเป็น
เช่นนี้ จะมีผู้ใดได้เห็นรูปกายข้าเด็กเช่นนี้ได้!”

ทาร์ฮาคาร้ายมนต์ดำขึ้นมาในบัดดล พร้อมกับร่างของพระนางเดือนหาย
ไปในทันที เพียงครู่ ร่างหญิงชราแก่หง่อม ในวัยร่วงโรยจนหลังค่อม ปรากฏกาย
ภายนอกพระราชวังอีลิปต์ บริเวณชายป่าแถบหมู่บ้านชายฝั่งลุ่มแม่น้ำไนล์ พระ
เนตรสีแดงเพลิงประหนึ่งภูตผี สอดส่องเป้าหมายที่พระนางต้องการ ก่อนจะทรง
พระสรวลอย่างเหี้ยมเกรียม เมื่อพระนางพบสิ่งนั้นเข้าให้แล้ว

“พ่อหนุ่ม ช่วยข้าที ช่วยข้าด้วยเถิด ข้าเหนื่อยเหลือเกิน ช่วยข้าด้วย”

เสียงแหบแห้ง ร้องออกมาอย่างโหยหวนประหนึ่งกำลังเจ็บปวดทนต์ทุกข
ทรมานแสนสาหัส เป็นเหตุให้ร่างหนุ่มฉกรรจ์ที่กำลังสาละวนกับการหาปลา ใน
ยามพลบค่ำ หันมามองตามเสียงร้องโหยหวน ครั้นเพ่งมองในความมืดกลับมิเห็น
ร่างคนแต่อย่างใด ก่อนจะตะโกนท้วงถามหาต้นเสียงนั้น ด้วยความแปลกใจ

“นั่นใคร! ข้าถามว่าใคร เจ้าอยู่ที่ใด โยจึงได้ยินแต่เสียง หากเจ้าไม่ปรากฏ
ตัวให้ข้าได้เห็น จะหาว่าข้ามิดีมิได้ ข้าบอกให้เจ้าออกมา ได้ยินหรือไม่! ออกมา!”

ชายหนุ่มหาปลาตะโกนท้วงเถิดออกไปทั่วค้ำแม่น้ำไนล์ ก่อนจะคว้าคบไฟ
จุดไฟเพื่อให้เกิดแสงสว่าง พร้อมก้าวเดินไปตามต้นเสียงที่ได้ยิน แสงสว่างจาก
คบไฟสาดกระทบเข้ากับร่างทาร์ฮาคา ที่บัดนี้ก้มหน้าหมอบราบอยู่กับพื้น ก่อนที่จะ
ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมาอย่างช้าๆ จ้องมองชายหนุ่มชะตาขาดตรงหน้าอย่างเหี้ยม

เกรียม พร้อมกับเสียงแหบพร่าที่เอื่อยออกมา หากแต่เสียดแทงหวิดหวิดประหนึ่งเสียงจากอเวจี

“เข้ามา! เจ้าเข้ามาหาข้าเดี๋ยวนี้! เข้ามา!”

ชายหนุ่มหาลาเดินเข้าไปหาทาร์ฮาคาเสมือนถูกสะกดจิต ดวงตาสีแดงเพลิงของภูตร้ายทาร์ฮาคา จ้องชายหนุ่มตรงหน้าอย่างหิวกระหาย ทันทีที่เขาหลุดตัวลงนั่งต่อหน้า มือเหยวแห่งเสมือนมัมมีนับหลายพันปี คว่ำค้อนของชายหนุ่มชะตาขาด ก่อนจะสูบซีฟลิดวิญญาณของเขาเข้าทางปากอย่างไม่ปราณี โดยเหยื่อสังเวทที่ถูกดูดซีฟมิสามารถช่วยเหลือตัวเองได้แต่อย่างใด

“พลั๊ก!”

ร่างเหยวแห่งที่มีมีแม่แต่หยาดโลหิตหลงเหลือ เครื่องใน ตับไตไส้พุงของมนุษย์ มีได้แห่งกรัง หากแต่หายไปจากร่างเสมือนถูกควักออกจากร่างกายโดยไร้ซึ่งบาดแผล ถูกโยนลงกับพื้นด้วยน้ำมือของทาร์ฮาคา ซึ่งบัดนี้ปรากฏร่างเป็นหญิงงามผู้เลอโฉมดั้งเดิม พระนางสำรวจพระวรกายของตัวเองไปทั่ว ด้วยความพึงพอใจพอพระทัย

“ร่างงามของข้ากลับคืนมาดั้งเดิมแล้ว มิมีสิ่งใดที่จะพรากความเป็นอมตะและความงามของข้าไปได้ ข้าจะมีชีวิตเป็นอมตะ เคียงคู่กับอาเมนโฮเทปตลอดกาลนาน ความตายจะมีมีทางพรากอาเมนโฮเทปไปจากข้าได้อีก ไม่มีวัน! แม้แต่เทพเจ้าอานูบิส ก็ไม่สามารถพรากดวงวิญญาณของข้าและคนที่ข้ารักได้!”

ทาร์ฮาคา ราฟิงรำพันอยู่เพียงครู่ ก่อนจะเลื้อบสายตาสีแดงเพลิงแห่งภูตจ้องมองซากแห่งกรังของชายหนุ่มหาลา พร้อมกับร้ายมนต์ดำ

“พรีบ!”

ซากแห่งกรังตรงหน้า บัดนี้ถูกตัดไฟเผาไหม้เหลือเพียงผงเถ้าธุลีของกระดูกทาร์ฮาคา ร่ายเวทพร้อมกับใช้แขนของนางพัดเถ้ากระดูกตรงหน้า ล่องลอยหายไป ในอากาศภายในบัดดล พร้อมกับเสียงหัวเราะที่ฟังแล้วขนหัวลุกไปทั่วทุกอณู ดังกึกก้องไปทั่วคુંแม่ น้ำไนล์

ภายในพระตำหนักฟาโรห์อาเมนโฮเทป

ราชินีทาร์ฮาคา ปรากฏร่างท่ามกลางความมืดมิดแห่งรัตติกาล ด้วยร่างที่เต็มไปด้วยเลือดเนื้อของมนุษย์มีมีผิดเพี้ยน พระเนตรสีแดงเพลิงเมื่อเพียงครู่ที่ผ่านมา

มา บัดนี้เลื่อนหายไปแล้ว เหลือไว้เพียงพระเนตรสีดำนสนิท ทอดพระเนตรพระสวามี
ของพระนางที่ยังคงบรรทมด้วยความอ่อนเพลียจากเพลิงราคะผ่านศึกรักไปเมื่อ
ครู่ ก่อนจะค่อยๆประทับบรรทมเคียงข้างพระสวามี

“ซำรักเจ้า อาเมนโฮเทป ไม่ว่าจะกาลเวลาจะหมุนเวียนผ่านไปนานเพียงใด
ก็ตาม จะผ่านไปหลายร้อยปี หลายพันปีหรือจะหมื่นปี เจ้าคือชายในดวงใจที่ซำรัก
มิเสียแรงที่ซำรอคอยเจ้า ในที่สุดเจ้าก็กลับชาติมาเกิด เจ้ากลับมาหาซำอีกจนได้
และซำจะทำให้เจ้าเป็นอมตะเฉกเช่นเดียวกันกับซำตลอดไป ซำและเจ้าจะต้องอยู่
เคียงคู่กันจนโลกนี้ถึงกาลอวสาน”

ราชินีทาร์ฮาคา รำพึงรำพันอย่างคนสุขสมหวังในรัก มือเรียวผ้าคอดยวบได้
แผงอกกำยำที่เต็มไปด้วยกลิ่นเนื้อของชายชาติบุรุษด้วยความหลงใหล ก่อนจะ
กอดพระวรกายพระสวามีประหนึ่งทรงกลัวว่า พระองค์จะหลุดลอยไปจากพระนาง
ก็มีปาน

แสงแห่งสุริยเทพค่อยๆโผล่ขึ้นขอบฟ้าเหนือแผ่นดินอียิปต์ เหล่าฝูง
นกเปิดน้ำพร้อมใจกันบินตามกันเป็นฝูง เป็นสัญญาณรุ่งอรุณของเช้าวันใหม่

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ค่อยๆลืมพระเนตรขึ้นมาอย่างช้าๆ ด้วยเพราะแสง
แห่งสุริยเทพสาดกระทบพระเนตรเข้าอย่างจัง พระองค์สะดุ้งพระเศียรไปมาด้วยความ
มีเมืงงอย่างบอกไม่ถูก ทั้งวังเวียน หน้ามืดอย่างเหลือร้าย เสมือนคนครึ่งหลับ
ครึ่งตื่น พระองค์มิสามารถลำดับเหตุการณ์ หรือแม้แต่จดจำสิ่งใดได้แม้แต่่น้อย มี
แต่เพียงความว่างเปล่า

“ซำเป็นอะไร! ไยซำจึงหน้ามืด วังเวียนเช่นนี้ได้เล่า”

ฟาโรห์หนุ่มคำรามออกมาอย่างไม่พอพระทัย พระองค์ทอดพระเนตรร่าง
เปลือยเปล่าของราชินีทาร์ฮาคาที่บรรทมอยู่ข้างพระวรกายด้วยความสงสัย ด้วย
จำเหตุการณ์มิได้แม้แต่่น้อย จู่ๆพระเนตรสีนิลกาพของฟาโรห์หนุ่มต้องเบิกโพลง
ด้วยความตระหนกพระทัย เมื่อร่างเปลือยเปล่าของราชินีทาร์ฮาคา กลายเป็น
ซากผีแห่งกรุงเสมือนมีขึ้นมาในบัดดล

เพียงครู่ ร่างผีแห่งเสมือนมีมีของราชินีทาร์ฮาคา กลับคืนรูปดังเดิม

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงระงับพระสติจนเข้าที่ ก่อนจะทรงลุกประทับยืน
ขึ้นทันที พร้อมกับเสด็จออกจากห้องพระบรรทม ด้วยความอ่อนระหอยโรยแรง

อย่างไม่เคยปรากฏกับพระองค์มาก่อน

“ทหาร! ทหารองครักษ์! มาหาข้า! เานำมาให้ข้าโทษหนึ่ง! ทหาร!”

ฟาโรห์หนุ่มตะโกนร้องเรียกทหารองครักษ์ด้วยความอ่อนเพลีย พระองค์แทบจะประทับยืนไม่อยู่ จนต้องอาศัยเสาคานของพระราชวังเป็นหลักยึด พร้อมๆ กับร่างของทหารองครักษ์สองนายพากันวิ่งเข้ามาในพระตำหนัก พร้อมกับน้ำในไหขนาดใหญ่ เพื่อนำมาถวาย ตามคำพระบัญชา

“ฝ่าบาท! นำมาแล้วพะยะค่ะ! พระองค์ทรงเป็นเช่นไรพะยะค่ะ ฝ่าบาท”

ทหารองครักษ์เข้าประคองพระวรกายด้วยความเป็นห่วงฟาโรห์หนุ่มของตน พร้อมๆ กับถวายน้ำในไห

“โครม!”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงเทน้ำลงบนพระเศียรจนพระวรกายเปียกชุ่ม พระองค์สะบัดพระเศียรไปมาอย่างแรง เพื่อให้หายเมึ่ นง

“ค่อยยังชั่ว! ไยข้าจึงมีอาการเสมือนคนไร้ซึ่งเรี่ยวแรงเช่นนี้ได้เล่า เหตุใดข้าจึงจำมิได้ นี่มันเกิดเหตุสิ่งใดขึ้นกับข้ากระนั้นรึ พวกเจ้าทั้งสอง เล่าให้ข้าฟังโดยละเอียด ข้าจำได้ว่าเพลาก่อนหน้านี้ ข้ากำลังจะเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับเสตีจย่า ทาร์ฮาคา มิใช่หรือหหรือ แล้วมีเหตุสิ่งใดกัน ไยข้าจึงลืมนเสียสิ้น จำเหตุการณ์หลังจากนี้มิได้กันแล้ว พวกเจ้าจงเล่ามาให้ข้าได้รู้แจ้ง”

ทหารองครักษ์ทั้งสองนายต่างมองหน้ากันด้วยความแปลกใจ ที่ฟาโรห์ของตนทรงตรัสถามด้วยคำถามแปลกๆ ก่อนจะกราบทูลถามด้วยความสงสัยอีกครั้ง

“ฝ่าบาท ไยพระองค์จึงตรัสถามกับพวกเกล้ากระหม่อมเช่นนี้ พระองค์จดจำเหตุการณ์อะไรมิได้หรือพะยะค่ะ หรือพระองค์จะทรงพระประชวร เพลาก่อนหน้านี้ เกล้ากระหม่อมทั้งสองแลพสกนิกรทั้งแผ่นดิน ยังเห็นฝ่าบาททรงพระเกษมสำราญยิ่งนัก ที่ทรงอภิเษกสมรสกับราชินีทาร์ฮาคา ไยเพลานี้ ฝ่าบาทจึงทรงตรัสถามเสมือนลืมนเสียสิ้น เหตุการณ์ไปเสียสิ้น บางทีฝ่าบาทอาจจะทรงเสวยน้ำจันทน์เข้าไปมากก็อาจเป็นได้ พระองค์จึงลืมนเสีย หากเป็นเช่นนั้นแล้ว เกล้ากระหม่อมทั้งสอง จะกราบทูลให้ฝ่าบาททรงทราบอีกครั้ง โดยละเอียดพะยะค่ะ”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ประทับยืนนิ่งไม่ไหวติง เมื่อทหารองครักษ์ทั้งสอง ได้กราบทูลเหตุการณ์ทุกอย่างที่พระองค์ใคร่รู้จนหมดสิ้น พระพักตร์มึ่ มิ่งทั้งด้วยความพิโรธยิ่งนัก ด้วยเพราะพระองค์ปฏิเสธรออภิเษกสมรสกับเสตีจย่าของพระองค์

มาตั้งแต่ต้น หากแต่ราชสำนักอียิปต์กลับจัดพิธีอภิเษกสมรส โดยยินยอมพร้อมใจเสมือนมีคณบงการอยู่เบื้องหลัง เพลานี้ภายในราชสำนัก แลเหล่าข้าราชบริพาร ประหนึ่งต้องมนต์ฉันใดก็ฉันนั้น ไม่เว้นแม้แต่พระองค์เอง ถึงแม้จะยืนกรานแต่ก็หาไม่ผลไม่ สุดท้ายพระองค์ต้องเข้าพิธีอภิเษกสมรสอย่างไม่รู้ตัว นำความพิโรธให้แก่พระองค์จนสุดประมาณ

“พวกเจ้าออกไปได้แล้ว! ข้าอยากอยู่ผู้เดียวจริงๆ หากข้ามีเรียก อย่าให้ใครเข้ามาทวงใจข้า ไปได้!”

ฟาโรห์หนุ่มรับสั่งพร้อมเสด็จออกจากพระตำหนักโดยทันที พระองค์เสด็จเข้าไปในพระตำหนักปีกขวา อันเป็นพระตำหนักที่พระองค์ประทับ สมัยยังทรงเป็นรัชทายาท

พระวรกายสมชายชาติมังกร ประทับยืน ณ ระเบียงเพื่อทอดพระเนตรแม่น้ำไนล์ที่กำลังไหลอย่างสงบนิ่ง พระองค์รักแม่น้ำสีน้ำเงินสายนี้ เคยตั้งมั่นในพระทัยว่า เมื่อพระองค์ขึ้นครองราชสมบัติ พสกนิกรของพระองค์จะต้องอยู่เย็นเป็นสุข จักรวรรดิของพระองค์จะยิ่งใหญ่เหนือกว่าเหล่าอาณาจักรใหญ่น้อยทั้งหมด ทว่าเวลานี้ กาลไม่เป็นดังที่พระองค์คิดไว้ ด้วยเพราะแผ่นดินอียิปต์ของพระองค์ มีสิ่งชั่วร้ายแอบแฝงอยู่ในแผ่นดิน แต่สิ่งชั่วร้ายที่พระองค์ทรงครุ่นคิด คือสิ่งใดกันเล่า

พระองค์ทรงได้ยินเรื่องราวผู้คนสูญหาย พสกนิกรของพระองค์ล้มตาย ด้วยความตายพิสดาร ซากศพทุกรายแห่งกรุงเสมือนมีมี ครั้นพบบ่อยครั้ง จากมีซากศพหลงเหลือ กลับกลายเป็นว่า พสกนิกรของพระองค์ไม่ว่าหญิงชาย เด็กหรือคนชรา กลับสูญหายอย่างไร้ร่องรอย โดยหาสาเหตุมิได้ บ้างก็เล่าว่าเทพเจ้าทรงพิโรธ จึงทรงลงโทษแผ่นดินอียิปต์ของพระองค์ ประหนึ่งต้องคำสาปก็มีปาน

“ข้าจะต้องรู้ให้ได้! ว่าแผ่นดินอียิปต์ของข้า กำลังเกิดอะไรขึ้น ไยข้าจึงไม่เป็นตัวของตัวเอง พสกนิกรของข้าไปจึงสาบสูญ ต้องมีบางสิ่งบางอย่างที่เป็นภัยต่อแผ่นดินของข้า สักวันข้าจะต้องรู้ให้ได้ ว่าสิ่งนั้นคืออะไร!”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป รับสั่งอย่างหมายมั่นในพระทัย

ในขณะที่กำลังทรงใช้ความคิดอย่างหนัก เสียงไฟระจกกังวาน แต่เป็นเสียงจากนรกสำหรับพระองค์ เอ่ยขึ้นด้านหลัง พร้อมกับร่ำวงระฆังอวมอิมของราชินี ทาร์ฮาคา เบียดแนบชิดกอดรัดพระวรกายของพระองค์ด้วยความหลงใหล

“อาเมนโฮเทป เจ้ามาหลบอยู่ในพระตำหนักนี้เอง รู้ไหมว่าข้าตามหาเจ้า

จนทั่ว เจ้าเป็นฟาโรห์แล้วโยจึงเข้ามาในตำหนักขององค์รัชทายาท หรือว่าเจ้าอยากให้ข้ามีองค์รัชทายาทให้แก่เจ้าเช่นนั้นเป็นแน่ ข้ารู้ว่าเจ้าชอบ ข้าเองก็ชอบที่ได้ร่วมรักกับเจ้าเช่นกัน ข้าจะให้กำเนิดราชโอรสแด่เจ้าหลายพระองค์ทีเดียว”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงผลึกใสร่างกายมระหองออกจากพระวรกายของพระองค์ทันที ด้วยความรังเกียจแลขยะแขยงยิ่งนักกับคำตรัสของราชินีทาร์ฮาคา ซึ่งเป็นเสด็จยาของพระองค์ ยิ่งภาพที่เห็นเมื่อครั้งทรงตื่นบรรทม ทำให้พระองค์เริ่มมีความรู้สึกที่ ร่าจงามตรงหน้า นี้ มิใช่คน!

“ข้าสั่งทหารองครักษ์มิให้หรอกหรือ ว่าอยากอยู่แต่ผู้เดียวเจียบๆ มิต้องการให้มันผู้ใดมาจนใจข้าแม้แต่น้อย ข้าเป็นฟาโรห์ จะอยู่ ณ ที่แห่งใดในพระราชวังของข้าก็ได้ อีกอย่างหากข้าหมายใจอยากมีองค์รัชทายาท ข้าจะเลือกเฟ้นสตรีที่ จะเป็นผู้ให้กำเนิดรัชทายาทแก่ข้าเอง และหญิงนั้นจะต้องเป็นหญิงที่ข้ารักเท่านั้น แต่ที่รู้โดยแน่ เจ้าไม่คู่ควรที่จะให้กำเนิดโอรสแห่งเทพเจ้าแก่ข้า ลืมไปแล้วหรือว่าเจ้าอายุร่อยกว่าปีแล้ว จะสามารถให้กำเนิดโอรสเทพเจ้าให้แก่ข้าได้เช่นไร ช่างเพื่อฝัน ลิ่นดี! ข้ามีรู้หรือว่าอะไรทำให้เจ้ามีสังขารที่ไม่ร่วงโรยตามกาลเวลา แต่ข้าลวงรู้สิ่งหนึ่ง เจ้าคือคนที่ข้าเกลียด! และขยะแขยงที่สุดในชีวิตของข้า! ทาร์ฮาคา ไสหัวของเจ้าออกไปได้แล้ว! อย่ามาถูนวนายให้ข้าต้องรำคาญใจอยู่ร่ำไป ไสหัวออกไป!”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ตะโกนก้องขับไล่ราชินีทาร์ฮาคา ร่างงามสิ้นสะท้านด้วยแรงพิโรธ ที่ถูกบุรุษในดวงใจขับไล่อย่างมีมีเยื่อใย คำตรัสแต่ละคำช่างเชือดเฉือนใจราชินีผู้เลอโฉมยิ่งนัก หยาดน้ำพระเนตรหลังรินด้วยความน้อยพระทัย ก่อนจะรับสั่งตัดพ้อด้วยพระสุรเสียงสิ้นเครือ

“อาเมนโฮเทป ไม่ว่าเจ้าจะเกลียดข้า จะขยะแขยงข้าเช่นไรก็ตาม เจ้าจงรับรู้ไว้เถิดว่า ข้ารักเจ้ายิ่งนัก รักมากกว่าชีวิตของข้าเอง ข้าปรารถนาที่จะอยู่เคียงข้างกายเจ้ามานานแสนนานแล้ว ทำทุกอย่างเพื่อจะได้พบเจ้าอีกครั้ง ข้ารักเจ้า อาเมนโฮเทป ข้ารัก...”

“แต่ข้าไม่รักเจ้า! ข้าเกลียด! ข้าเกลียดเจ้า! ทาร์ฮาคา เลิกพล่ามได้แล้ว! ออกไปให้พ้นหูพ้นตาข้าเดี๋ยวนี้! ออกไป! ทหาร! นำราชินีออกไปจากตำหนักของข้าเดี๋ยวนี้! ทหาร!”

ทหารองครักษ์สองนาย รีบรุดมาตามรับสั่งที่เรียกหาให้เอ็ดอิ่งทันที เพียงก้าวเข้ามาในพระตำหนัก ทหารองครักษ์เป็นอันต้องถูกสะกดอยู่กับที่ ประหนึ่งหิน

ถูกสาป เมื่อราชินีผู้เลอโฉม ทอดพระเนตรด้วยสายพระเนตรเหี่ยมเกรียม ดวงเนตร จากสีดำนสนิท ลูกแดงเพลิงแฉกเช่นสีเลือดขึ้นมาในบัดดล พร้อมกับรับสั่งด้วย พระสุรเสียงที่ฟังดูแล้ว ประหนึ่งผีร้ายหลอกหลอนในดวงจิต

“อย่ากระทำการสามหาวกับข้า! ข้าคือราชินีเหนือหัวของพวกเจ้า! อย่าหาญกล้าหยามเกียรติของข้า หากไม่แล้ว พวกเจ้าจะมีได้อยู่กันอย่างสงบสุข! จำเอาไว้!”

ทหารองครักษ์ทั้งสองล่าถอยออกจากพระตำหนักอย่างว่องไว สร้างความงุนงงให้แก่ฟาโรห์หนุ่มเป็นอย่างยิ่ง ก่อนพระนางจะหันพระพักตร์กลับมาทอดพระเนตร ฟาโรห์อาเมนโฮเทปอีกครั้ง พร้อมกับรับสั่งอย่างหมายมั่นในพระทัย

“ถึงตอนนี้เจ้าจะไม่รักข้า แต่อีกไม่นาน ข้าจะทำให้เจ้ารักข้าจนใจหัวไม่ขึ้น ทหารฮาคาจะต้องเป็นราชินีของเจ้าและเป็นคนเดียวที่เจ้ารักเพียงเท่านั้น เจ้ามีมิดทางรักใคร่ได้อีก นอกจากข้าเพียงผู้เดียว! อาเมนโฮเทป”

ราชินีผู้เลอโฉมเสด็จออกจากพระตำหนักไปอย่างช้าๆ พร้อมกับเสียงหัวเราะของพระนาง ที่ฟังดูแล้วช่างน่าสะพรึงกลัวเสียยิ่งกระไร

“เจ้าเป็นใครกันแน่ทหารฮาคา เป็นคนหรือภูตผี หรือเป็นสิ่งใดกันแน่ ข้าจะต้องรู้ให้ได้ โยเจ้าจึงเลอโฉมกลับและน่าสะพรึงกลัวเช่นนี้เล่า เจ้าไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มิหนำซ้ำยังมีอายุชยยืนยาวจนมาถึงแผ่นดินของข้า สักวันข้าจะต้องได้รู้แน่ไม่ช้าก็เร็ว หากเจ้าเป็นสิ่งชั่วร้ายดังตามที่ข้าคาดการณ์ไว้แล้วไซ้ ข้าจะกำจัดเจ้าให้พ้นไปจากแผ่นดินอียิปต์ของข้า!”

ณ พระตำหนักราชินี

“เพลิง! เพล้ง! ไครม! ไครม!”

เสียงขว้างปาข้าวของดังเลื่อนลั่นสั่นสะเทือนไปทั่วห้องพระราชวังออกมาจากพระตำหนักราชินี ผสมกับเสียงกรีดร้องอย่างโหยหวนของพระนาง

“ทำไม! ทำไม! อาเมนโฮเทป โยเจ้าจึงเอื้อนเอ่ยคำเจรจากับข้าเช่นนี้ เจ้าใจร้ายกับข้ายิ่งนัก มิเคยเห็นความดีของข้าบ้างกระนั้นเลยหรือ ข้าเฝ้าทะนุถนอมเจ้า ตั้งแต่เจ้ายังเป็นทารก ถึงเจ้าจะเป็นโอรสถือจตุจักรราชินีฝ่ายซ้าย ถ้าเจ้าไม่มีข้าคอยสังหารโอรสทุกพระองค์เพื่อเปิดทางให้เจ้าได้ขึ้นครองราชสมบัติ มิหรือเจ้าจะได้ครองราชสมบัติ เพราะข้า! ข้าอยากครองคู่กับเจ้า ทำทุกอย่างเพื่อเจ้าเพียง

ผู้เดียว โยเจ้าจึงเอ่ยถ้อยคำเชือดเฉือนใจข้าเช่นนี้ ทำไม! อาเมนโฮเทป ทำไมถึงทำกับข้าเยี่ยงนี้ ทำไม!"

ร่างงามระหงทรุดพระวรกายลงบนพื้นหินภายในพระตำหนัก พระนางกั้นแสงด้วยความชอกช้ำหัวใจ แรงสะอื้นให้ทำให้พระวรกายสั่นสะท้านไปทั่วหยาดน้ำพระเนตรหลังรินออกมาไม่ขาดสาย นานกว่าพระนางจะทรงประทับยืนเสด็จไปทางระเบียงพระตำหนัก สายพระเนตรเหม่อมองท้องฟ้า มองท้องทะเลทราย และแม่น้ำไนล์สีน้ำเงิน พระนางทอดพระเนตรอยู่เพียงครู่ ก่อนจะทรงพระสรวลอย่างกึกก้อง

"ทาร์ฮาคา! เจ้าเป็นอะไรของเจ้า โยจึงร่ำให้ออกมาเช่นนี้! ข้าอยู่คูชีวิตผู้คนในแผ่นดินอียิปต์มานานนับพันปี ข้ามองท้องฟ้า มองท้องทะเลทราย และมองเจ้า! เทพีแห่งไนล์ มองมานานนับพันปีแล้ว! และข้าจะอยู่มองพวกเจ้าเฉกเช่นนี้ ตลอดไปชั่วกาลนาน ข้าคือผู้ยิ่งใหญ่เหนือผู้ใดในโลกหล้า แม้แต่เทพเจ้ายังเพิกเฉยมองดูข้า มิเห็นกระทำการสิ่งอื่นใดได้ เพียงแค่ถ้อยคำของเจ้าเพียงแค่นี้ มิอาจทำให้ข้าล้มเลิกความตั้งใจของข้าไปได้ อาเมนโฮเทป ข้าคือราชินีในแผ่นดินของเจ้า และจะเป็นตลอดไปชั่วกาลนาน ข้าจะทำให้เจ้า! ยิ่งใหญ่เหนือกษัตริย์ทั้งหมด ที่เคยจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ ยิ่งใหญ่เหนือกว่าปฐมกษัตริย์ที่รวมแผ่นดินอียิปต์เหนือและใต้อย่างสิ้นเชิง และเจ้ามิอาจปฏิเสธข้าได้ อาเมนโฮเทป มิมีวัน! เจ้าหนีข้ามิพ้นอีกแล้ว เพราะเจ้ามิมีวันตาย สังหารจะมีมีวันวิบัติร่วงโรยไปตามกาลเวลาโดยเด็ดขาด เราทั้งสองจะต้องครองคู่และปกครองแผ่นดินนี้ ไปจนกว่าแสงแห่งสุริยเทพจะทรงสิ้นแสงไปจากโลกหล้า เจ้าจะต้องอยู่กับข้า! อาเมนโฮเทป"

สิ้นเสียงตรัสของราชินีทาร์ฮาคา เสียงพระสรวลของพระนางดังกึกก้องหวีดหวิวปกคลุมไปทั่วท้องปฐพี ผู้คนที่ได้ยินเสียงจากขุนมรณนี้ ต่างพากันขนลุกตั้งชันอย่างไม่มีปีมีขลุ่ย เสียงหัวเราะของทาร์ฮาคาราชินีแห่งความมืดยังคงกึกก้องอยู่ในโสตประสาทของผู้คนที่ได้ยิน จนมิรู้ลืม

ใครเล่าจะล่วงรู้ได้ว่าแผ่นดินอียิปต์ในรัชสมัยฟาโรห์อาเมนโฮเทป กษัตริย์หนุ่มผู้ยิ่งใหญ่ กำลังเผชิญศึกที่มีไซ่ศึกแห่งสงคราม หากแต่เป็นสงครามแห่งวิญญาณและมนต์ดำแห่งเวท ยากนักที่ใครจะล้มล้างได้

ตอนที่ 2 ปรีศนาลับ(1)

ณ ห้องพระโรงภายในพระราชวังอียิปต์

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ออกประทับขึ้นว่าราชการภายในห้องพระโรง บรรดาเหล่าเสนาบดีทั้งหลายต่างพากันทูลถวายรายงานสถานการณ์ต่างๆ ภายในจักรวรรดิอียิปต์ให้ทรงทราบโดยละเอียด จวบจนกระทั่งรายงานสถานการณ์ จากหัวเมืองน้อยใหญ่ ที่พสกนิกรในแผ่นดินของพระองค์พากันเข้าชื่อเรียกร้องให้กษัตริย์อียิปต์ ทรงมีรับสั่งสืบสวนกรณีผู้คนหายสาบสูญอย่างไร้ร่องรอย มิเหลือแม้แต่ศพมาประกอบพิธีหลังความตาย เป็นเหตุให้ฟาโรห์หนุ่มถึงกับประกาศกักก้องไปทั่วห้องพระโรง

“พวกเจ้าแลทหารน้อยใหญ่ มิสามารถสืบสิ่งใดที่มันคืบหน้าได้มากไปกว่านี้กระนั้นหรือ เพลาล่วงเลยมานานหลายเดือน พวกเจ้ายังมีผู้สาเหตุที่พสกนิกรของข้าหายสาบสูญได้แต่อย่างใด หากเป็นเช่นนั้นแล้วไซ้ จะหาความปลอดภัยใดเล่าให้แก่พสกนิกรของข้า! พวกเจ้ามัวไปมุดหัวทำสิ่งใดอยู่! จึงมีคืบหน้าเช่นนั้น มันผู้ใดอธิบายให้ข้าได้รู้แจ้งหรือไม่!”

เสียงทรงอำนาจรับสั่งด้วยแรงพิโรธยิ่งนัก พระเนตรสีนิลกาพุดันแล่นาสะพริงกั้ว เหล่าเสนาบดีขุนนางน้อยใหญ่ ต่างประหวั่นพรั่นพรึงมีรัฐหาย

“กราบทูลฝ่าบาท พวกเกล้ากระหม่อม มิเคยเพิกเฉยตามรับสั่งของฝ่าบาท แม้แต่น้อย หากแต่พวกเกล้ากระหม่อมเอง จนปัญญายิ่งแล้วพะยะค่ะ ไม่ว่าจะส่งสายแทรกซึมไปทุกพื้นที่ อย่างไรก็ตาม เสมือนประหนึ่งมีตาทิพย์คอยสอดส่องระแวดระวังคนร้าย ที่ลักพาพสกนิกรได้ทุกครั้ง แม้จะติดตามอย่างไม่ลดละ ก็หาพบเจอคนร้ายได้แต่อย่างใด ประหนึ่งภูตผี ล่องหน หายตัวได้ ฉันทิดก็ฉันทันนั้นพะยะค่ะฝ่าบาท” มหาอุปราชเซเมอร์เคต กราบทูลถวายรายงาน ด้วยสีหน้าที่บ่งบอกถึง

ความหนักใจไม่แพ้กัน เพราะ ณ เพลานี้ ชาวการหายสาบสูญของประชาชน ไม่
ว่าหญิงชาย ลูกเด็กเล็กแดง ทวีความรุนแรงอย่างน่าพรันพรึง

นับตั้งแต่ฟาโรห์อาเมนโฮเทปเสด็จขึ้นครองราชสมบัติเป็นต้นมา ประชาชน
หายสาบสูญอย่างไร้ร่องรอย บางวันหายสาบสูญ 2-3 คน อย่างไม่เคยปรากฏ
ขึ้นในรัชสมัยใดมาก่อน แม้ในรัชสมัยฟาโรห์อินโยเทฟ สมเด็จพระอัยกา และ
ฟาโรห์ราโฮเทป พระราชบิดา ประชาชนยังมีสาบสูญจนน่าประหวั่นพรันพรึงเท่า
กับในรัชสมัยนี้ นำพาซึ่งความพิศวงและความหวาดกลัวกันจนถ้วนทั่ว

“มันเป็นคน! หรือเป็นภูตผี! ไยจึงหาญกล้าหยามจักรวรรดิของข้าเช่นนี้ได้
พวกเจ้าจงฟังข้า! แม้นเหตุการณ์นี้ ก่อการด้วยน้ำมือของกบฏนอกแผ่นดิน จงนำ
คำสั่งของข้า! กุดหัวมันให้สิ้นซาก! อย่าให้มีเหลือ! หากมันมันเป็นภูตผีร้าย จ้อง
ทำลายจักรวรรดิของข้าแล้วไซ้ร้ จงนำคำสั่งของข้าเรียกประชุมนักบวชชั้นสูง ที่อยู่
ณ วิหารเทพเจ้า ในจักรวรรดิทั้งหมด! มารวมตัวที่ฮีส เปิดผนึกมนตราศักดิ์สิทธิ์
ที่ปิดผนึกไว้ ณ หุบผาราซันย์ ข้าจะตั้งรู้แจ้งให้ได้ ว่าสิ่งใด! มันทำให้จักรวรรดิ
ของข้าประหนึ่งต้องคำสาปจากขุมนรกเช่นนี้! จงนำคำสั่งของข้าถ่ายทอดให้เหล่า
อาลักษณ์ทั้งหลาย นำสาสน์ไปแจ้งแก่หัวเมืองน้อยใหญ่ ตามที่ข้าสั่งความโดยเคร่ง
ครัด อย่าให้ตกหล่นเนื้อความแม้แต่น้อย! พวกเจ้าเข้าใจที่ข้าสั่งความหรือไม่! หาก
มีสิ่งใดแล้ว! จงแยกย้ายไปทำตามที่ข้าสั่งเดี๋ยวนี้! ปิดประชุม!”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป รับสั่งก็ก้มไปทูลทองพระโรง ก่อนจะเสด็จออกจาก
ห้องพระโรงไปทันที ท่ามกลางการจับกลุ่มพูดคุยของเหล่าขุนนางน้อยใหญ่ ที่เกิด
เหตุการณ์เช่นนี้ในจักรวรรดิอียิปต์ ต่างมีความคิดไปต่าง ๆ นานา แต่สิ่งหนึ่งที่ลง
ความเห็นพ้องตรงกัน นั่นคือจักรวรรดิอียิปต์กำลังเผชิญกับสิ่งที่น่าสะพรึงกลัว ที่มี
สามารถจับต้องได้

ใครเล่าจะล่วงรู้ว่า ตลอดเวลาที่ทรงรับสั่ง มีดวงตาคู่หนึ่งจับจ้องอยู่เหนือ
พระราชวังอียิปต์ ฝ้ามองดูเหตุการณ์นี้จนครบถ้วนกระบวนการ

ณ ตำหนักมิด บริเวณท้ายพระตำหนัก

ราชินีทาร์ฮาคา ประทับอยู่ในพระตำหนักส่วนพระองค์ เป็นที่รู้จักกันโดยทั่ว
หากแม้ราชินีทาร์ฮาคา เสด็จเข้าพระตำหนักส่วนพระองค์ส่วนท้ายพระตำหนัก

คราใด ห้ามมันผู้ใดย่างกรายเข้าบริเวณส่วนท้ายพระตำหนักโดยเด็ดขาด แม้มี
มิทรงสั่งกำชับ ก็หาจะมีใครกล้าย่างกรายเข้าไปแม้แต่น้อย ด้วยเพราะบรรยากาศ
ชวนขนหัวลุกไปทุกอณูจนจับขั้วหัวใจ แม้มีผู้ใดเข้าไปใกล้แล้วไซ้รั กัลบักลายเป็น
ว่าหายไป ประหนึ่งล่องหน มีอาจได้พบตัวตนอีกต่อไป

ราชินีแห่งความมืดประทับอยู่ภายในพระตำหนักที่มีดครีม แลอัปชั่น มิมีแม้
แต่แสงสว่างแห่งสุริยเทพลอดผ่านเข้าไปในพระตำหนักแม้แต่น้อย ภายในพระ
ตำหนักเต็มไปด้วยข้าวของที่ใช้สำหรับปลูกเสกและร้ายเวทมนต์คาถา และที่น่า
สะพรึงกลัวแก่ผู้คนที่ได้พบ คือซากศพที่แห่งกรุงประหนึ่งมมมี ตั้งแต่รัชสมัยฟาโรห์
อินโยเทพ ที่ทาร์ฮาคาได้ขึ้นเป็นราชินีในแผ่นดินแรก ด้วยเพราะทาร์ฮาคาได้ดูดีชีพ
ราชินีของฟาโรห์อินโยเทพ เป็นเครื่องสังเวย ซึ่งพระศพถูกทิ้งไว้ในพระตำหนักนี้
ร่วมกับซากศพอื่นๆของเหล่าทหารและนางกำนัลที่ผ่านเข้ามาส่วนท้ายพระตำหนัก
ด้วยความอยากรู้อยากเห็น บัดนี้ได้ซากกองสูงท่วมเท่าภูเขา

เสียงแหบแห้งที่เอ่ยออกมาด้วยแรงแห่งโทสะของภูตร้ายดังขึ้น

“อาเมนโฮเทป! เจ้าจะเปิดผนึกมนตราศักดิ์สิทธิ์ในหุบผาราชันย์ เพื่อหา
ทางกำจัดข้ากระนั้นหรือกรี้ เจ้าหาญกล้าต่อกรกับข้าได้ถึงเพียงนี้เชียวหรือ อาเมน
โฮเทป! ฝันไปเถอะ! จะมิมีใครสามารถกำจัดข้าได้ ตราบที่ยังมีมีผู้ใด เปิดผนึก
มนตราศักดิ์สิทธิ์นั้นได้ เจ้าบังคับข้า! อาเมนโฮเทป เจ้าทำให้ข้าต้องกำจัดเหล่า
บวชของเจ้า”

ราชินีทาร์ฮาคาในร่างหญิงชราแก่ ดูประหนึ่งซากมมมี ผมขาวโพลนยาว
กรอมเท้า ทอดพระเนตรอ่างน้ำ ที่พระนางร้ายมนต์ดำ ให้ปรากฏภาพเหตุการณ์
ต่างๆ ที่พระนางใคร่รู้ ในจักรวรรดิอียิปต์ ไม่เว้นแม้แต่เหตุการณ์ในห้องพระโรงเมื่อ
เพียงครู่ที่ผ่านมา เป็นเหตุให้ภูตร้ายทาร์ฮาคา เตรียมร้ายมนต์ดำเพื่อปลิดชีพเหล่า
นักบวชที่อยู่ในวิหารเทพเจ้า เป็นการขัดขวางมิให้มีผู้ใดเปิดผนึกมนตราศักดิ์สิทธิ์ ที่
หุบผาราชันย์ได้

“ตำหนักนี้ ไยจึงห่างไกลจากตำหนักอื่นยิ่งนัก ข้าร้ายมีมีทหารรักษาวังคอย
ตรวจตรา แลทั้งวังเวงอย่างไรชอบกลอยู่ นี่คือนักบวชร่างกระนั้นหรือกรี้ พวกเจ้า
เปิดประตู ข้าจะเข้าไป!”

ฟาโรห์หนุ่มรับสั่งให้ทหารองครักษ์ทำการเปิดประตูพระตำหนักดังกล่าว

เหล่าทหารองครักษ์ ต่างพากันหวาดกลัวจนเห็นได้ชัด มียอมปฏิบัติตามรับสั่ง เป็นเหตุให้ฟาโรห์อาเมนโฮเทปทรงพิโรธยิ่งนัก

“พวกเจ้าหูแตกหรืออย่างไร! ข้าบอกให้เปิดประตู! ข้าจะไปดูให้รู้แจ้ง ว่ามีสิ่งใดอยู่ภายใน พวกเจ้ามิได้ยินกระนั้นหรือกริ!”

“ฝ่าบาท พวกเกล้ากระหม่อมมิหาญกล้าขัดพระประสงค์ เพียงแต่พระตำหนักนี้ เป็นขององค์ราชินีทาร์ฮาคา พระยะคะ และขึ้นชื่อยิ่งนักกว่า แม้นผู้ใดย่างกรายเข้าไปใกล้พระตำหนัก มิมีใครได้กลับออกมาอีกเลยพะยะคะ ฝ่าบาทเสด็จกลับพระตำหนักดีกว่าพะยะคะ อย่าทรงประทับอยู่ที่นี้อีกต่อไปเลย”

ทหารองครักษ์ทั้งสองนายต่างคุกเข่าก้มคำนับ ทูลเชิญษัตริย์ของตน ให้กลับพระตำหนักเป็นการด่วน ยิ่งเป็นแรงผลักดันให้ฟาโรห์หนุ่มทรงเคลือบแคลงสงสัยเพิ่มนับเท่าทวี

“ตำหนักทาร์ฮาคา กระนั้นหรือหรือ แสดงว่าเป็นตำหนักที่เข้าได้ยินเรื่องราวคนหายตั้งแต่ข้ายังเล็ก เป็นตำหนักนี้เอง ถ้าเช่นนั้นยิ่งเป็นการดี ข้าจะต้องรู้ให้ได้ ว่ามีสิ่งใดอยู่ในนั้น! พวกเจ้าไม่เปิด! เพราะหวาดกลัวคำร่ำลือ ถ้าเช่นนั้น ข้าจะเปิดเอง!”

สิ้นเสียงตรัส ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงกระโดดใช้พระบาทถีบประตูพระตำหนักดังกล่าว เสียงดังสนั่นสะเทือนจนประตูพระตำหนักหักกลางเป็นสองท่อน ด้วยเพราะเก่าและทรุดโทรม ท่ามกลางเสียงร้องห้ามของเหล่าทหารองครักษ์

“โครม!”

“อย่า! ฝ่าบาท! โธ่ โยมิทรงฟังพวกเกล้ากระหม่อมเลยพะยะคะ”

ทันทีที่ประตูพระตำหนักถูกถีบจนหักออกเป็นสองท่อน เป็นเหตุให้ทาร์ฮาคา หยุดร้ายมนต์ดำในบัดดล ดวงตาสีแดงแห่งภูตลูกโซน แต่ต้องระงับไว้ ด้วยบุรุษในดวงใจกำลังก้าวเข้ามาในพระตำหนัก

“อาเมนโฮเทป เจ้ามาถึงตำหนักนี้เชียวหรือนี่ มิได้การเสียแล้ว!”

ทาร์ฮาคาร่ายมนต์ดำให้ภายในพระตำหนักกลายเป็นห้องสรวงสวรรค์ จากซากศพแห่งกรังกองเท่าภูเขา แปรเปลี่ยนเป็นเหล่าหม่อมมรดอกไม้ แลพืชพรรณาพรรณง ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวล ด้วยอิทธิฤทธิ์แห่งมนต์ดำ ทาร์ฮาคาร่ายเวทมนต์ให้ตัวตนจากหญิงชราแก่ห้องอมประหนึ่งซากศพเดินได้ กลับกลายเป็นราชินีผู้

เลอโฉม คงรูปกายดังเช่นมนุษย์ที่เต็มไปด้วยเลือดเนื้อเฉกเช่นคนธรรมดาทั่วไป ดวงตาสีแดงเพลิงแปรเปลี่ยนเป็นสีดำสนิท หวานเชื่อม ก่อนจะรีบกลับไปเพื่อเผชิญหน้ากับพระสวามี

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ก้าวเข้ามาในพระตำหนัก พระองค์ทอดพระเนตรไปจนทั่วเพื่อจับพิรุณ หรือสิ่งผิดสังเกต ท่ามกลางความหวาดกลัวของทหารองครักษ์ทั้งสอง ที่มีกลิ่นแม้จะตามเสด็จเพื่อถวายอารักขา ได้เพียงชะเง้อเมียงมองอยู่ด้านหน้าพระตำหนัก

“แปลก! โยตำหนักนี้จึงตกแต่งประดับดาเติมไปด้วยดอกไม้ ประหนึ่งยกอุทยานเข้ามาฉันใดก็ฉันนั้น ด้านนอกพระตำหนักแลดูทรุดโทรมและน่าสะพรึงกลัว หากแต่ภายในกลับตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง”

“อาเมนโฮเทป เจ้ามาตามหาข้าถึงตำหนักนี้เชียวหรือ เจ้ามิเห็นต้องมาด้วยตัวเอง โยมิให้ทหารองครักษ์มาก่อนแล้ว หรือเพราะคิดถึงข้า จึงดันดันมา ไซ่หรือไม?”

ทาร์ฮาคา เอย่ถ้อยคำเจรจาประจบเอาใจฟาโรห์หนุ่มเป็นการใหญ่ เพื่อกลบเกลื่อนพิรุณ ทว่าคำหวานของพระนางทำให้กษัตริย์หนุ่มลือนามหลงถ้อยคำไปแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามพระองค์ทรงรับสั่ง จนราชินีผู้เลอโฉมแทบอกแตกตาย

“ฝันลมๆแล้งๆไปเรื่อยเปื่อยไม่มีที่สิ้นสุด ทาร์ฮาคา ข้าหาความคิดจะติดตามหาเจ้าแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม ข้าอยากให้เจ้าไปให้ไกลหูไกลตาข้าเสียได้ยิ่งดี ถ้าจะให้ดีกว่านี้ ข้าว่าเจ้าอยู่มานานแล้ว น่าจะกลับไปเกิดใหม่ได้แล้วกระมัง อย่าบอกนะว่าเจ้าเป็นอมตะ นอกจากแกไม่เป็น มิหนำซ้ำยังตายไม่เป็น ข้าจักได้ล่องรู้เอาไว้ เพื่อภายภาคหน้าต่อไป ข้าจะตายไปให้พ้นจากเจ้าเสียที!”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป รับสั่งพร้อมทอดพระเนตรราชินีทาร์ฮาคาอย่างดูดันไม่ว่าคำตรัสใดที่พระองค์รับสั่ง แม้นจะเชือดเฉือนจิตใจของทาร์ฮาคา นางรับฟังและทานทนได้ แต่คำตรัสที่จะไม่ทรงมีพระชนมชีพอยู่ข้างกายพระนางอีกต่อไป ทำให้ทาร์ฮาคาทรมานยิ่งนัก

เพียงได้ฟัง ทาร์ฮาคาใจแทบขาดรอนลงไปโดยพลัน ก่อนจะโผล่เข้ากอดรัดพระวรกายของฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทันทีที่ทรงหันพระวรกายจะเสด็จกลับ พร้อมคร่ำครวญเป็นที่น่าเวทนายิ่งนัก

“ได้โปรดเถิด อาเมนโฮเทป ออกจากข้าไปไกลอีกเลย เจ้าอย่าพุดถึงความ

ตายที่เทพเจ้าอานูบิสจะทรงประทานให้เจ้า เพราะข้าผู้หนึ่ง ที่จะมียอมให้ความตายมาพรากเจ้าไปจากข้าได้ แม้นเจ้าจะไม่รักข้า หรือรังเกียจข้าเพียงใดก็ตาม ข้ามิเคยซึ่งโกรธเจ้าแม้แต่น้อย ใจข้านี้รักแต่เจ้าเพียงผู้เดียวมิมีเปลี่ยน ข้าและเจ้าจะเคียงข้างกันแดกเช่นนี้ตลอดกาล อาเมนโฮเทป”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงประทับนั่งฟังราชินีผู้เลอโฉมด้วยความสงสัย แต่มีทรงตรัสสิ่งใดออกมา พระองค์ทรงสะบัดพระวรกายจนหลุดจากการกอดรัดของทาร์ฮาคา เพียงไม่กี่ก้าวที่เสด็จ จึงหันพระพักตร์กลับมา ก่อนจะรับสั่งขึ้นอีกครั้งด้วยพระสุรเสียงแข็งกร้าวยิ่งนัก

“สำหรับข้า! ความตายเป็นสิ่งที่ข้าปรารถนาอย่างยิ่งยวด เจ้ามีมีทางที่จะทำให้ข้าเป็นอย่างเจ้าโดยเด็ดขาด ผันไปเถอะ! ทาร์ฮาคา! แม้นมีมีผู้ใดจะทำให้ข้าเผชิญกับความตายได้ แต่ข้าจะทำให้ความตายมาเยือนข้าด้วยน้ำมือของข้าเองจำเอาไว้!”

สิ้นเสียงตรัส ฟาโรห์อาเมนโฮเทป เสด็จออกจากพระตำหนักดังกล่าวทันที ทิ้งให้ราชินีผู้เลอโฉมสิ้นสะท้อนด้วยแรงพิโรธ ดวงเนตรสีดำสนิทประหนึ่งน้ำเชื่อมแปรเปลี่ยนเป็นดวงตาสีเลือดของภูตร้าย พร้อมกับเสียงหวีดหวิวอย่างน่าสะพรึงกลัว

“เจ้าอยากล้มรสอำนาจมนต์ดำของข้าเสียแล้วกระมัง อาเมนโฮเทป ข้าคงจะหวังลมๆแล้งๆ ที่จะทำให้เจ้ารักข้าด้วยหัวใจของเจ้าเองมิได้เสียแล้ว ข้าจะปล่อยเจ้าไว้อยู่ไย ข้าจะทำให้เจ้าหลงรักข้าจนโง่หัวไม่ขึ้น ถึงเวลาแล้วกระมัง ที่ข้าจะทำให้เจ้าได้กลายเป็นอมตะ สมดังใจหมายของข้าเสียที”

ทาร์ฮาคาแสร้งยิ้มออกมาอย่างน่าสะพรึงกลัว ร่างของนางค่อยๆ เลื่อนหายไปจากพระตำหนักมืด ที่บัดนี้ได้คืนสภาพกร้าว เต็มไปด้วยซากศพแห่งกรงที่กองเท่าภูเขาตังเดิม ประตูพระตำหนักที่ถูกฟาโรห์อาเมนโฮเทปทรงถีบจนแยกหักออกจากกัน บัดนี้คืนสภาพตังเดิม เสมือนมีเหตุสิ่งใดเกิดขึ้นแม้แต่น้อย กลิ่นเหม็นอับโชยออกมาเป็นระยะๆ พร้อมกับเสียงหัวเราะของภูตร้ายทาร์ฮาคา ยังคงดังก้องปกคลุมไปทั่วทุกอณู

ณ พระตำหนักฟาโรห์อาเมนโฮเทป

ฟาโรห์หนุ่มทรงบรรทมแต่เพียงผู้เดียว พระองค์ทรงมีพระบัญชามิให้

ราชินีทาร์ฮาคาบรรทมเคียงข้างพระองค์ได้ เหตุเพราะทุกคราที่พระนางบรรทมด้วยพระองค์ตื่นบรรทม จะทรงจดจำเหตุการณ์มิได้ทุกครั้งไป นำความขัดเคืองใจให้แก่กษัตริย์หนุ่มลือนามอย่างยิ่งยวด และคำคืนนี้ก็เช่นกันที่พระองค์ทรงถูกภรรยา ทาร์ฮาคาใช้มนต์ดำให้มีสัมพันธ์สวาทกับนาง ด้วยเพราะความรักแลหลงไหลในสงครามแห่งราคะอันน่าท้อหรรษ์

ทว่าการเสพสวาทกับบุรุษที่นางรักจะส่งผลให้นางคืนว่างเดิมทุกครั้งที่เสร็จสิ้นเปลื้องกามนั้น แตกต่างกับบุรุษอื่นที่นางเสพส่วงวาสด้วย แต่เพราะความรัก ทาร์ฮาคาหลงมัวเมาในตัณหาจนล้าล็กความสุขอย่างยิ่งยวด ไม่หวั่นเกรงว่าสิ่งนี้เป็นจุดอ่อนของตน

ร่างเปลือยของทาร์ฮาคาก้าวลงจากแท่นบรรทมด้วยอิมเมจจากรสรักที่ถูกฟาโรห์อาเมนโฮเทปทรงป้อนให้อย่างร้อนแรง ก่อนจะได้ยินเสียงรำพึง ด้วยความขัดเคืองใจ

“อีกแล้วกระนั้นหรือ! โยข้าจะต้องคืนร่าง ให้เห็นสังขารอันวิบัติโรยราของข้า กันเล่า หรือข้าจะดูดีซีพเยื่อสังเวยไม่เพียงพอ จึงทำให้ข้าต้องคืนร่างทุกครั้งไปที่ ข้าเสพส่วงวาสกับอาเมนโฮเทป ยิ่งเพลานี้เยื่อสังเวยหายากยิ่งนัก ต่างพากันระแวงระวังมิย่างกรายออกมาจากเรือนพัก ข้าจะต้องเข้าไปหาเยื่อสังเวยถึงเรือนพักกระนั้นสิ”

ทาร์ฮาคารำพึงอยู่แต่ผู้เดียวพร้อมกับขบคิด ก่อนจะตาลุกโชนเป็นสีแดงเพลิงด้วยเพราะหาวิธีการล่าเยื่อสังเวยได้แล้วนั่นเอง ทาร์ฮาคาค่อยๆก้าวเข้าไปหาบุรุษที่ตนรักอย่างช้าๆ พร้อมกับร่ายเวทอยู่พักใหญ่ ก่อนจะเปลื้องพระเศียรของพระองค์ไต่ลงไปจนถึงพระบาท จนถ้วนทั่ว พร้อมเสียงรำพึงด้วยความกระหึ่ม ยึมย่อง

“หลับให้สบายเถิด อาเมนโฮเทป รุ่งอรุณเมื่อเจ้าตื่นขึ้นจากการหลับไหล เจ้าจะต้องเรียกหาข้าให้เอ็ดอึ้ง ด้วยเพราะความคิดถึงข้าอย่างรุนแรงมิรู้หาย ในเมื่อข้าทำให้เจ้ารักข้าด้วยใจของเจ้ามิได้ แต่มนต์ดำของข้าจะทำให้เจ้ารักข้าจนมิยอมกให้ข้าห่างกายเจ้าไปแม้แต่น้อย อาเมนโฮเทป”

ทาร์ฮาคาหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะร่ายเวทพาร่างประหนึ่งซากผีแห่งมัมมี่ เลือนหายไปท่ามกลางความมืด เสาะหาเยื่อสังเวยดูดีซีพเพื่อกลับคืนร่างเดิม

นับวันผีร้ายทาร์ฮาคาคูดซีพเหยื่อสังเวทเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว ด้วยเพราะ
สูญเสียบ้านจาง เมื่อมีการเสฟลังวาทกับฟาโรห์อาเมนโฮเทป

ภายในพระตำหนักราชินี

รุ่งอรุณของเช้าวันใหม่ ราชินีผู้เลอโฉมฉลองพระองค์ใหม่ด้วยชุดราชินี
อียิปต์ ที่นางกำนัลเพิ่งนำมาถวายใหม่ พระนางทอดพระเนตรความงามงดงามของตน
ผ่านคันฉ่องส่องเงาด้วยความพึงพอใจพระทัย ภายในพระทัยเฝ้ารอคอยเสียงทรง
อำนาจแลห่มกังวาน เมื่อไรเล่าจะทรงรำร้องเรียกหาให้เฝ้าตั้งไปทั่วท้องพระราชวัง

“อีกไม่นานอาเมนโฮเทป เจ้าจะต้องโหยหาแต่ข้า ไม่ว่าทิวาหรือราตรี เจ้า
มีอางห่างกายเข้าไปได้แม้แต่น้อย มีแต่อยากอยู่กับข้าทั้งวันทั้งคืนอย่างมีรู้อย่าง”

ราชินีทาร์ฮาคา รับสั่งออกมาเบาๆด้วยความหมายมั่นพระทัย ก่อนจะถูก
ประทับเสด็จไปยังระเบียบพระตำหนัก ทอดพระเนตรแม่น้ำไนล์ที่กำลังไหลอย่าง
สงบนิ่งด้วยความอภิรมย์

เพียงครู่ เสียงอึกทึกครึกโครม ดังออกมาจากพระตำหนักฟาโรห์อาเมน
โฮเทป แลดูรุ่งววยเสียนี้กระไร สายพระเนตรเหลือบไปเห็น ฟาโรห์หนุ่มเสด็จออก
จากพระตำหนักของพระองค์ด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง โดยมีทหารองครักษ์
ติดตามออกมานับสิบ ก่อนจะทรงทอดพระเนตรกษัตริย์หนุ่มทรงพุ่งหลาวลงไปยัง
แม่น้ำไนล์ทันที นำพาซึ่งความตกพระทัยให้แก่ราชินีผู้เลอโฉมยิ่งนัก

“ไม่! อาเมนโฮเทป!”

ราชินีทาร์ฮาคา รับสั่งออกมาอย่างสุดเสียง ก่อนจะร่วงเวทพาร่างของ
พระนางหายวับไปกับอากาศ ให้มาปรากฏกายทางเดินด้านหน้าของพระราชวัง ที่
ติดริมฝั่งแม่น้ำไนล์ ต่อหน้าทหารองครักษ์นับสิบ ที่จู่ๆเห็นราชินีของตนปรากฏกาย
ต่อหน้าต่อตา อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ต่างยืนมองกันอ้าปากค้าง

“อาเมนโฮเทป! อาเมนโฮเทป! เจ้าอยู่ไหน เกิดเหตุสิ่งใดขึ้น ไยเจ้าจึงเป็น
เช่นนี้ อาเมนโฮเทป! อาเมนโฮเทป!”

ราชินีทาร์ฮาคา รับสั่งเรียกหาฟาโรห์อาเมนโฮเทปให้เฝ้าตั้ง ก่อนจะทรงหัน
พระพักตร์ทวาดเหล่าทหารองครักษ์ ที่ต่างพากันยืนมองโดยมิกระทำการสิ่งใด

“พวกเจ้าจะยืนชักช้าอยู่ไย มิเห็นหรือหรือว่าฟาบาทของพวกเจ้า หายไป
ในแม่น้ำไนล์ พวกเจ้าเป็นทหารองครักษ์มิยอมคุ้มครององค์ฟาโรห์แต่อย่างใด ข้า

จะสั่งกุดหัวพวกเจ้าให้สิ้นเสียทุกคน!”

ราชินีผู้เลอโฉม รับสั่งอย่างน่าสะพรึงกลัว ต่างเห็นแล้วต้องชนหัวลูกกันไปทั่ว ก่อนจะได้ยินเสียงลละล่ำลักจากทหารองครักษ์ที่ถวายการอารักขา เอ่ยอธิบาย

“ก...กราบทูลพระนาง ฝ่าบาทให้พวกเกล้ากระหม่อมมรพระองค์อยู่ตรงนี้พะยะคะ ด้วยเพราะพระองค์สั่งกำชับไว้ว่าจะเสด็จลงน้ำในแม่น้ำไนล์ ให้หายเวียนพระเศียรเท่านั้นเองพะยะคะ พวกเกล้ากระหม่อมเห็นว่าฝ่าบาททรงมีพระอาการมิสู้ดี จึงได้ช่วยกันประคองฝ่าบาท จนถึงท่าน้ำ และพระองค์เสด็จลงน้ำอย่างที่พระนางทอดพระเนตรเห็นเป็นเช่นนั้น พะยะคะ มิมีเหตุสิ่งใดร้ายแรงแต่อย่างใดพะยะคะ”

“เช่นนั้นหรือหรือ อามเนโฮเทปแค่อยากลงน้ำในแม่น้ำไนล์ แล้วเมื่อต้นบรรทม ฝ่าบาทเรียกหาข้าหรือไม่ ได้ยินไหมที่ข้าถาม ฝ่าบาทร้องเรียกหาข้าให้เอ็ดอึ้งหรือไม่!”

“กราบทูลพระนาง ตั้งแต่เสด็จต้นบรรทม ฝ่าบาทมิได้รับสั่งถึงพระนางแม้แต่น้อยพะยะคะ พระองค์ต้นบรรทมก็ทรงให้พวกเกล้ากระหม่อม ประคองมาที่ท่าน้ำเพื่อจะลงน้ำในแม่น้ำไนล์เลยพะยะคะ”

เป็นจริงกระนั้นหรือที่ฟาโรห์อามเนโฮเทปมิทรงเรียกหาพระนาง

“ข้ามิเชื่อ! เป็นไปมิได้ ข้ามิเชื่อ! ว่าอามเนโฮเทปไม่ถวิลหาข้าแต่อย่างใด”

ราชินีทาร์ฮาคา ตรัสรำพึงออกมาเบาๆ เพียงครู่พระวรกายของฟาโรห์หนุ่มทรงทะลึ่งพรวดขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ ด้วยความสดชื่นพร้อมกับทรงว่ายกด้ามมายังท่าน้ำ เพื่อเสด็จขึ้นจากแม่น้ำไนล์ ทันทีที่ฟาโรห์อามเนโฮเทปทรงเสด็จขึ้นมา ราชินีผู้เลอโฉมตรงเข้ากอดรัดพระวรกายของพระองค์ด้วยความเป็นห่วงทันที

“อามเนโฮเทป ข้าเป็นห่วงเจ้ายิ่งนัก ไยเจ้าจึงกระโดดลงไปแม่น้ำไนล์เช่นนั้นเล่า ใจคอข้ายังสั่นไหวมิรู้หาย เจ้ารู้หรือไม่ ข้ากลัวเจ้าจะเป็นอะไรไปมากกว่านี้ อามเนโฮเทป เจ้ามิเป็นอะไรก็ดีแล้ว มาเถิด ข้าจะพาเจ้ากลับพระตำหนักเราทั้งสองจะได้อยู่ด้วยกันตามคำพิง ตามใจปรารถนาของเจ้าอย่างไรกันเล่า”

ราชินีทาร์ฮาคา รับสั่งพร้อมกอดรัดพระวรกายบึกบึนของกษัตริย์หนุ่มแน่นยิ่งขึ้น มีอายส่ายตาของเหล่าทหารองครักษ์แม้แต่น้อย ด้วยเพราะพระนางทรงคิดว่าบัดนี้บุรุษที่ตนรัก ตกอยู่ใต้อำนาจมนต์ดำอย่างมิดต้องสงสัย ทว่าพระนางทรงคิดผิด

“เจ้าจงไปให้พันหูพันตาข้า! ทาร์ฮาคา ข้ามียากเห็นหน้าเจ้า ข้าเห็นหน้าเจ้าคราใด มันทำให้ข้าสะอิดสะเอียนยิ่งนัก ข้าจะเป็นอะไร จะทำอะไร มันก็เรื่องของข้า เพราะข้าคือฟาโรห์แห่งอียิปต์ มิต้องให้ใครมาพำนักจนน่ารำคาญใจแต่อย่างใด เจ้าอย่าหลงละเมอเพื่อพากไปหน่อยเลย ว่าข้าอยากอยู่กับเจ้า! ตรงกันข้าม ข้าอยากให้เจ้าตายไปหรือหายไป มันจะได้พันหูพันตาข้าเสียที แล้วอย่ามาวุ่นวายให้ข้าต้องได้รำคาญใจอีก!”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป รับสั่งอย่างกึกก้อง ก่อนจะทรงส่งบัตพระเศียรไปมาเพื่อให้หายมึนงง พระองค์เสด็จกลับพระตำหนักโดยมิทรงหันมาทอดพระเนตรราชินีผู้เลอโฉมแม้แต่น้อย

พระนางยังมีเชื่อว่าคำตรัสนั้นจะออกมาจากพระโอษฐ์ของฟาโรห์แห่งอียิปต์ได้ เกิดเหตุสิ่งใดขึ้น ไยอิทธิฤทธิ์มนต์ดำของพระนางจึงไม่สำแดงตามความประสงค์ของพระนางกันเล่า ฟาโรห์แห่งอียิปต์ยังทรงเหมือนเดิมทุกประการ มิได้หลงไหลในตัวของพระนางแม้แต่น้อย

“นี่มันเกิดสิ่งใดขึ้น ไยอาเมนโฮเทป จังยังเอ่ยถ้อยคำเจรจาเชือดเฉือนหัวใจข้าได้อีกเล่า แทนที่จะหลงไหลเรียกหาข้าให้เอ็ดอึ้งอยู่ ณ ตอนนี เกิดอะไรขึ้น ข้าจะต้องล่วงรู้ให้ได้ เพราะอะไร! อาเมนโฮเทป จังไม่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของข้า!”

ราชินีทาร์ฮาคา รับสั่งด้วยความขัดเคืองพระทัย พระเนตรลุกแดง ทอดพระเนตรตามหลังฟาโรห์อาเมนโฮเทปและเหล่าบรรดาทหารองครักษ์ ร่างของพระนางค่อยๆ เลือนหายไปกับอากาศธาตุภายในบัดดล

ตอนที่ 3 ปรีศนาลับ(2)

ณ พระตำหนักมิด

ราชินีทาร์ฮาคา ปรากฏกายภายในพระตำหนักมิด พระนางตรงดิ่งเข้าไปหาอ่างน้ำที่ร่ายมนต์ดำไว้ เปิดฝนิ่มนตราให้เสมือนเป็นดวงตาคู่คอยสอดส่องความเป็นไปของผู้คนและทุกเรื่อง que พระนางอยากรู้ บริกรรมคาถาอยู่พักใหญ่ ก่อนจะทอดพระเนตรอ่างน้ำตรงหน้า

“ดวงตาคู่ของข้า! จงเพ่งมองอาเมนโฮเทป มนต์ดำของข้าเป็นเช่นไร ไยจึงไม่สำแดงอิทธิฤทธิ์ตามที่ข้าคาดหวังไว้ จงนำข้าไปยังคำคืนวาน ว่ามีเหตุสิ่งใดขึ้น จงปรากฏภาพให้ข้าได้รู้ได้เห็น บัดเดี๋ยวนี!”

สิ้นคำตรัส ภาพเหตุการณ์คำคืนวาน ปรากฏขึ้นในบัดดล ภายหลังจากที่พระนางได้ร่ายมนต์ดำให้ฟาโรห์อาเมนโฮเทปต้องมนต์เสน่ห์หาของพระนาง ทว่าภาพที่ปรากฏขึ้น มิมีสิ่งใดบ่งบอกได้ว่าอะไรทำให้มนต์ดำของพระนางเสื่อมถอยตราบจนฟาโรห์หนุ่มเสด็จตื่นจากบรรทม จนกระทั่งพุ่งหลาวลงไปแม่น้ำไนล์ ก็ยังหาสาเหตุมิได้แต่อย่างใด นำความขัดเคืองใจให้แก่ทาร์ฮาคาอย่างยิ่ง

“โครม!”

ทาร์ฮาคา บัดอ่างน้ำเวทมนต์จงดกกลงพื้นหินแตกละเอียด ด้วยความขัดเคืองใจ ที่มีสามารถรู้แจ้งได้ว่าเหตุใดมนต์ดำของพระนางจึงไม่สามารถทำให้ฟาโรห์อาเมนโฮเทปตกอยู่ใต้อำนาจของพระนาง

“เป็นไปไม่ได้! จะมีสิ่งใดมาทานอำนาจของข้าอย่างนั้นหรือหรือ หนึ่งในพันสองร้อยปีผ่านมา มิมีสิ่งใดหาญกล้าต่อกรกับข้า แม้แต่ทวยเทพเจ้า ยังต้องหลีกเลี่ยงให้ข้า! เพราะอะไร! ข้าใครรู้ยึ่งนัก! เพราะอะไรมนต์ดำของข้าจึงมิสามารถทำอะไรอาเมนโฮเทปได้!”

ราชินีทาร์ฮาคา รับสั่งด้วยความขัดเคืองพระทัย บัดนี้พระนางกำลังเผชิญกับอำนาจเร้นลับ ที่สามารถต่อกรอำนาจของพระนางได้แล้วกระนั้นหรือ

“หรือว่า! มีผู้ใดเปิดผนึกมนตราศักดิ์สิทธิ์ ที่หุบผาราชนีย์ เป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อคำจารึกโบราณดังกล่าว จะต้องอาศัยนักบวชชั้นสูง ที่คงด้วยเวทอำนาจาศักดิ์สิทธิ์นั้น ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ข้าจะทำเช่นไรเล่า มนต์ดำของข้า ก็มีเหตุเสื่อมถอยไปอย่างไรไม่มีปีมีขลุ่ยอีกเสียนี้ ไม่ได้การเสียแล้ว ข้าต้องนั่งบริกรรมคาถา และดูชีพเยื่อสังเวก เพื่อให้อำนาจของข้ากลับคืนมาได้ดังเดิม ข้าจะต้องรู้ให้ได้ ว่าสิ่งใดทำให้มนต์ดำของข้าเสื่อมถอยลงเช่นนี้!”

ร่างของราชินีผู้โลมโลมแปรเปลี่ยนเป็นร่างผีแห่งตายซาก ดวงตาสีแดงเพลิงลุกวาวอย่างน่าสะพรึงกลัว ร่างผีร้ายค่อยๆ หลุดกายลงกับพื้นหินกลางพระตำหนักมืด ก่อนจะหลับตาลงเพื่อรำยมนต์ดำให้สำแดงฤทธานุภาพ โดยผีร้ายทาร์ฮาคามีอาการง่วงรู้ได้ว่า ไม่ว่าจะเพียรพยายามบริกรรมคาถา ก็หาไม่มีผลแต่อย่างใดไม่

ณ พระตำหนักฟาโรห์อาเมนโฮเทป

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ประทับยืนฟังเสนาหिन ทอดพระเนตรแม่น้ำไนล์ที่กำลังไหลอย่างสงบนิ่ง พระหัตถ์ของพระองค์ทรงกำบางสิ่งเอาไว้ พลางรับสั่งออกมาเบาๆ

ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ทรงหวนคิดถึงพระสุบินที่พระองค์ได้นิมิตเมื่อคำคืบวานเมื่อเทพเจ้าโอซิริส กษัตริย์ของเหล่าทวยเทพทั้งหมด ได้ทรงมาช่วยพระองค์ให้พ้นภัย และยังมีอบการะอันยิ่งใหญ่นี้ให้แก่พระองค์

คำคืบวานที่ผ่านมา ฟาโรห์แห่งอียิปต์ถูกมนต์ดำของผีร้ายทาร์ฮาคา ต้องมนต์เสน่ห์ให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของนาง ลุ่มหลงและฝังใฝ่ในตัณหาและราคะ ทว่าเทพเจ้าได้ลิขิตแล้ว ทันทิที่ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ต้องมนต์เสน่ห์หาของผีร้าย แสงเจิดจรัส สาดจากเบื้องบนกระหบพระวรกายของฟาโรห์อาเมนโฮเทปทันที พร้อมๆกับกลุ่มควินขาวถูกดูออกจากพระวรกายของพระองค์จนหมดสิ้น และเสียงที่เต็มไปด้วยพลังและอำนาจของเทพเจ้าโอซิริส ได้ทรงตรัสกับพระองค์

“สมมุติเทพ โอโรสแห่งข้า ข้าได้ทำให้เจ้าหลุดพ้นจากอำนาจมนต์ดำของผีร้ายตนนั้นหมดสิ้นแล้ว เจ้าจงฟังข้า! สมมุติเทพ เจ้าเป็นตัวแทนของข้าและเหล่าเทพเจ้าทั้งหมด ถึงเวลาแล้วที่สิ่งชั่วร้ายจะต้องถูกกำจัดให้พ้นไปจากแผ่นดินอียิปต์

และเจ้า โอรสของข้า เจ้าคือผู้ที่กำจัดสิ่งชั่วร้ายนี้ได้แต่เพียงผู้เดียว รุ่งอรุณเจ้า
จงลงไปใต้ม่าน้ำไนล์ แล้วเจ้าจะได้ของขวัญล้ำค่าจากเทพแห่งไนล์ เป็นสิ่งที่
จะคอยช่วยเหลือเจ้าให้มีอำนาจและฤทธานุภาพ สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดมิสามารถต้าน
ทานอำนาจของเจ้าได้ จงจำไว้สมมติเทพ ภาระนี้เจ้าได้ถูกมอบหมายแล้ว ไม่ว่า
เจ้าจะอยู่ภพชาติใด จะเกิดอีกสักกี่ชาติ เจ้ามีหน้าที่กำจัดสิ่งชั่วร้ายนี้ให้พ้นไปจาก
แผ่นดินอียิปต์โดยสิ้นเชิง ตราบใดที่สิ่งชั่วร้ายยังไม่สูญสิ้นไปจากแผ่นดิน หน้าที่
ของเจ้าจะคงอยู่คู่กับเจ้าตลอดกาล จงจำไว้!”

“ข้าคือผู้ที่เทพเจ้าโอซิริส มอบหมายหน้าที่ให้กำจัดสิ่งชั่วร้ายในแผ่นดิน
อียิปต์ของข้ากระนั้นหรือหรือ แล้วข้าจะรู้ได้อย่างไรกัน ว่าสิ่งที่ข้าได้จากแม่น้ำไนล์
อันเป็นสิ่งที่เทพแห่งไนล์ประทานให้ข้า จะมีอำนาจต้านทานสิ่งชั่วร้ายนั้นได้”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงทอดพระเนตรทับทิมสีเลือดขนาดเท่าไข่เปิด
อย่างพิเนจพิเคราะห์ ก่อนจะทรงรับสั่ง ด้วยความแปลกพระทัย

“เทพเจ้าโอซิริส พระองค์จะบอกสิ่งใดแก่ข้ากระนั้นหรือ หากมันข้าเป็นผู้
ที่เทพเจ้าได้ทรงมอบหมายภาระเพื่อกำจัดสิ่งชั่วร้ายในแผ่นดินแล้วไซ้ จงบอกแก่
ข้าให้รู้แจ้งด้วยเถิด อย่าทำให้ข้าต้องงุนงงเขกเช่นนี้อีกต่อไปเลย”

สิ้นเสียงตรัสของฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทับทิมสีเลือดเปล่งประกายเจิดจรัส
ขึ้นทันตาเห็น พร้อมกับภาพเหตุการณ์ในอดีตชาติของพระองค์ ท่ามกลางแสงเจิด
จรัสนั้น ภาพเมื่อครั้งที่พระองค์กำเนิดเป็นขุนพลเมนเคอเร ขุนพลคู่กายของฟาโรห์
เคติ ในสมัยราชวงศ์ที่ 10 จวบจนพระองค์กลับชาติมาจุติ เป็นเจ้าชายอาเมน
โฮเทป ภาพแต่ละภาพบอกเล่าความเป็นไปอย่างชัดเจน จนเป็นเหตุให้ฟาโรห์
อาเมนโฮเทป ถึงกับตกพระทัยจนผงะถอยหลัง เมื่อภาพสุดท้ายจบลงด้วยภาพ
ราชินีผู้เลอโฉมกลายเป็นผีร้าย ดวงตาสีแดงเพลิงลุกโชนประหนึ่งไฟจากขุมนรก
พร้อมกับเสียงหัวเราะหวีดหวิวฟังแล้วขนหัวลุกไปทุกอณู ก่อนจะดับวูบลงพร้อมกับ
แสงเจิดจ้านั้น

“ผีร้าย! ทาร์ฮาคา! ที่แท้เจ้าคือสิ่งชั่วร้ายในจักรวรรดิของข้านี้เอง เจ้า
นั่นเอง!”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงดูพระวรกายลงกับพื้นหินในพระตำหนัก ด้วย
ความตระหนกพระทัย ณ บัดนี้ทรงล่วงรู้ว่า อะไร! ทำให้เสด็จปู่ของพระองค์

ฟาโรห์อินโยเทฟ และเสด็จพ่อของพระองค์ ฟาโรห์ราโฮเทป ทรงเสด็จ
สวรรคตอย่างมีเงื่อนไข รวมไปถึงพสกนิกรที่สาบสูญอย่างไร้ร่องรอย ทั้งหมดเป็น
ฝีมือของผีร้ายทาร์ฮาคา แต่เพียงผู้เดียว

“ทาร์ฮาคา! นางผีร้าย! ข้าจะต้องหาทางกำจัดเจ้าให้พ้นไปจากแผ่นดิน
อียิปต์ของข้าให้ได้! ข้าจะมิยอมให้เจ้ามีชีวิตยืนยาวอยู่คู่จักรวรรดิอียิปต์ของข้า
โดยเด็ดขาด เพราะเจ้าคือสิ่งอัปมงคลของแผ่นดิน! ทหารองครักษ์! ทหาร! เข้า
มาหาข้า!”

เสียงตะโกนกึกก้อง เรียกหาเหล่าทหารองครักษ์ให้เอ็ดอิงของฟาโรห์หนุ่ม
ต่างได้ยืนกันถ้วนทั่ว บ่งบอกถึงพระอารมณของพระองค์กำลังทรงพิโรธ ประหนึ่ง
ธรณีแยกออกจากกัน ทหารองครักษ์ปรากฏกายต่อหน้าพระพักตร์ ด้วยความ
รวดเร็ว พร้อมๆกับฟาโรห์หนุ่มรับสั่งขึ้นทันควัน

“เจ้าจงไปตามมหาอุปราชาเซเมอเคต และสังฆราชชิอามุน มาพบข้า ข้ามี
การสำคัญที่จะปรึกษาอย่างเร่งด่วน จงให้มาพบข้าโดยพลัน อย่าชักช้า ไปได้!”

ณ ห้องทรงพระอักษร

มหาอุปราชาเซเมอเคตและพระสังฆราชชิอามุน ต่างปรากฏกายโดยพร้อม
พร้อมกัน ตามรับสั่งเรียกหาของฟาโรห์หนุ่ม ทั้งคู่ต่างสงสัย มีเหตุการณ์อันใดเล่า
ที่ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ทรงมีรับสั่งให้ฝ่ายฆราวาสและฝ่ายสงฆ์ มาเข้าเฝ้าโดยพร้อม
พร้อมกันเช่นนี้

“ฝ่าบาท มีรับสั่งเรียกหาเกล้ากระหม่อมทั้งสอง มีการอันใดหรือพะยะคะ”
มหาอุปราชาเซเมอเคต กราบทูลถาม ก่อนจะได้ยินพระสุรเสียงทรงอำนาจของ
ฟาโรห์แห่งอียิปต์ รับสั่งดังกึกก้อง

“ข้าเรียกพวกเจ้าทั้งสองมา เพราะรู้ว่าเจ้าทั้งสอง ต่างรับใช้เสด็จปู่และเสด็จ
พ่อของข้ามาสองแผ่นดินแล้ว พวกเจ้าเป็นผู้รู้กรรมในแผ่นดินทั้งสิ้นทั้งปวง ข้าอยาก
รู้ว่า ราชนีทาร์ฮาคา มีประวัติความเป็นมาอย่างไร พวกเจ้าทั้งสองล่วงรู้หรือไม่”

มหาอุปราชาเซเมอเคตและสังฆราชชิอามุน ต่างหันมามองหน้ากันโดยมิได้
นัดหมาย

“กราบทูลฝ่าบาท เกล้ากระหม่อมทั้งสอง อยู่ถวายการรับใช้มาถึงสอง
แผ่นดินในรัชกาลก่อนก็จริงอยู่พะยะคะ ทว่าประวัติและความเป็นมาขององค์

ราชินี เก้าอี้ห่มหม่อมทั้งสองมิได้ล่องรู้จับสินกระบวนความเสียทีเดียว ด้วย เพราะคราวที่ได้ถวายการรับใช้ ในรัชสมัยฟาโรห์อินโยเทพ เสด็จไปของฝ่าบาท เก้าอี้ห่มหม่อมทั้งสองอายุย่างก้าวเข้าสู่วัยหนุ่ม และองค์ราชินีทรงได้รับการ สถาปนาเป็นราชินีอียิปต์ตั้งแต่หม่อมฉันทั้งสองยังเยาว์วัย ยังมีได้มีโอกาสเข้ามา ในราชสำนักแต่อย่างใด ข้าพระองค์ล่องรู้แต่เพียงว่า พระนางคือราชินีอียิปต์ ทรงพระสิริโฉมงดงามยิ่งนัก หากแต่เป็นความงามที่ลึกลับอย่างยิ่งยวด ด้วย เพราะพระนางมิเคยเจ็บป่วยแต่อย่างใด อีกทั้งสังขารมิเคยวิบัติโรยรา ตรงกันข้าม ยิ่งกาลเวลาผ่านไปนานเท่าใด พระนางจะทรงพระสิริโฉมยิ่งขึ้นไปอีก จนเป็นที่แปลกใจ ทั้งที่สิริรวมอายุของพระนาง ป็นี่ต้องย่างเข้าหนึ่งร้อยเก้าปี แต่ พระนางยังคงเสมือนหญิงงามวัยแรกรุ่ง เหมือนครั้งเข้าสู่ราชสำนักใหม่ฯ มิมีผิวดำ เพี้ยน ทุกวันนี้ยังพากันแปลกใจกันถ้วนหน้า เพียงแต่มีกลิ่นซักความให้ยาวไป ด้วยเพราะเกรงต้องพระราชอาญาจากองค์ราชินีพะยะคะ ฝ่าบาท”

ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ทอดพระเนตรอุปราชเซเมอเคต อยู่เพียงครู่ ก่อนจะทรง รับสั่งกับสังฆราชชิอามุน ที่ยืนนั่งฟังอยู่นาน โดยมีเอ่ยปากสักเพียงคำ

“แล้วเจ้า! สังฆราชชิอามุน เจ้ามีความเห็นเป็นเช่นไร ข้าคิดว่าเจ้าล่องรู้บาง สิ่งบางอย่างเป็นแน่แท้ ใช่หรือไม่ เพราะข้ารู้ว่า ในจักรวรรดิอียิปต์ของข้า เจ้าผู้หนึ่ง ที่คงด้วยเวทแลมนตรา เพราะเจ้าร่ำเรียนและได้พรจากเทพเจ้ามิใช่หรือหรือ ชิอามุน”

สังฆราชชิอามุน ถึงกับเงยหน้ามองกษัตริย์ของตน ด้วยความแปลก ประหลาดใจ เหตุไฉน พระองค์จึงล่องรู้ได้กันเล่า ทั้งๆที่มีเคยมีใครล่องรู้ว่า แท้จริง แล้วสังฆราชชิอามุนแห่งจักรวรรดิอียิปต์ เป็นผู้รู้เรื่องเวทและมนตราศักดิ์สิทธิ์ ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางให้แก่เทพเจ้าเบื้องบน นอกเสียจากอุปราชเซเมอเคต ซึ่งเป็น เพื่อนสนิทด้วยกันมาตั้งแต่เยาว์วัยเท่านั้น

“บางทีสิ่งที่ฝ่าบาททรงล่องรู้มาอาจจะมิเป็นจริงดังที่ได้ทรงทราบมาก็เป็นได้ พะยะคะ ฝ่าบาท”

“ชิอามุน ข้าเองก็เพิ่งจะล่องรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ในจักรวรรดิของข้าเมื่อค้ำ คีนวานที่ผ่านมา ข้าคือผู้ที่เทพเจ้าไอซิริสและเทพีแห่งไนล์ ทรงมอบภาระใหญ่ หลงนี้ให้ เพื่อกำจัดสิ่งชั่วร้ายที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ให้หมดสิ้นจากผืนแผ่นดิน และนี่คือสิ่งที่เทพีแห่งไนล์ ได้มอบให้แก่ข้า”

ฟาโรห์แห่งอียิปต์นำทับทิมสีเลือดที่อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ชูให้ทั้งสอง ได้พินิจพิจารณา ก่อนที่เสียงอุทานของทั้งสองจะเอ่ยขึ้นมาพร้อมๆกัน

“ทับทิมแห่งไนล์! ของขวัญล้ำค่าแห่งลุ่มแม่น้ำไนล์! มีจริงกระนั้นหรือ มิน่า เชื่อว่าจะเป็นเรื่องจริง นิทานปรัมปราและตำนานโบราณที่เล่าสืบทอดต่อกันมา นับหลายพันปี แต่เหตุไฉนทับทิมแห่งไนล์จึงเป็นสีเลือด ตามตำนานต้องเป็นสี น้ำเงินมิใช่หรือ หรือว่าแผ่นดินอียิปต์ถึงคราวกลียุค”

มหาอุปราชาเซเมอเคนต์และสังฆราชซิวามุน ต่างตื่นตื่นยินดีกับของขวัญ แห่งลุ่มแม่น้ำไนล์ ที่ทั้งสองมีโอกาสดำเนินเป็นบุญตา ด้วยมิเคยคาดคิดว่าเรื่อง เล่าและตำนานจะมีอยู่จริง เป็นเหตุให้ฟาโรห์อาเมนโฮเทปทรงดีพระทัยอย่างยิ่งวอด ที่มีผู้รู้เกี่ยวกับทับทิมแห่งไนล์นี้

“ถ้าเช่นนั้น พวกเจ้าทั้งสองล่วงรู้ความเป็นมาของทับทิมแห่งไนล์กระนั้นสิ ข้าเองใคร่รู้อยิ่งนักว่าทับทิมแห่งไนล์ที่องค์เทพีทรงประทานให้แก่ข้า มิใช่เพื่อกระทำการสิ่งใด และที่ข้ารู้อะไรเป็นอะไร ด้วยเพราะทับทิมนี้ สำแดงอิทธิฤทธิ์ให้ข้าได้เห็นภาพอดีตทั้งหมด จนถึงบัดนี้ว่ามีเหตุสิ่งใดเกิดขึ้นกับจักรวรรดิของข้า หากพวก เจ้าทั้งสองล่วงรู้สิ่งใด จงเล่าให้ข้าได้รู้แจ้งเสียสิ้น”

มหาอุปราชาเซเมอเคนต์และสังฆราชซิวามุนต่างมองหน้ากัน ก่อนที่สังฆราช ซิวามุนจะตัดสินใจเป็นผู้เอ่ยกราบทูลด้วยตัวเอง

“หม่อมฉันขออาสา กราบทูลถวายรายงานให้แก่ฝ่าบาทเองพะย่ะค่ะ

ตามตำนานที่เล่าต่อกันมา ทับทิมแห่งไนล์นี้ เป็นของรักของหวงที่เทพีแห่ง ไนล์ ทรงทะนุถนอมเป็นอย่างยิ่ง ทับทิมนี้มีอำนาจล้นเหลือยิ่งนัก มากยิ่งกว่าสร้อย พระคอแห่งมนตราขององค์เทพีไอซิสเสียอีกพะย่ะค่ะ และมีเคยปรากฏว่ามีใคร พบเห็นมาก่อน ด้วยเพราะเทพีแห่งไนล์ทรงเก็บรักษาไว้ด้วยพระองค์เอง หากแม้ทับทิมนี้อยู่ในลำน้ำไนล์ จะเป็นสีน้ำเงินตามสายน้ำ ถ้าไหลพ้นขึ้นเหนือปฐพีแล้ว ไซ้ หากแม้ทับทิมเปลี่ยนสีจากสีน้ำเงินเป็นสีเลือด นั่นหมายถึงแผ่นดินถึง คราวกลียุค ทั่วท้องปฐพีเต็มไปด้วยมหันตภัย ความชั่วร้ายและความวิบัติเข้าครอบ คลุมไปทุกพื้นที่ และผู้ที่ได้ครอบครองทับทิมนี้ คือผู้ที่เหล่าเทพเจ้าทรงมอบภาระ อันยิ่งใหญ่ ให้กำจัดภัยนี้หมดสิ้นจากแผ่นดิน

ผู้ที่ได้ครอบครองทับทิมแห่งไนล์ เมื่อได้ถูกมอบหมายภาระนี้แล้ว จะได้รับ อำนาจจากมนตรา เป็นผู้รู้แห่งเวท มิสามารถที่ผู้ใดจะทัดเทียมได้ และจะมี

ดาตีพย์ ล่วงรู้เหตุการณโลกอดีตและปัจจุบัน ส่วนอำนาจของทับทิมนั้นจะใช้ได้
เช่นไร ความลับทั้งหมดและเงื่อนงำต่างๆถูกจารึกไว้ อยู่ในแผ่นหินศักดิ์สิทธิ์ ถูก
ปิดผนึกไว้ ณ หุบผาราชันย์ พะยะคะฝ่าบาท ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่เกล้ากระหม่อมได้
ล่วงรู้มา โดยเหล่าเทพเจ้าได้ทรงส่งความเอาไว้ในนิมิต เพื่อให้เกล้ากระหม่อม
เปิดเผยกับผู้ที่ได้รับมอบภาระอันยิ่งใหญ่นี้พะยะคะ และเทพเจ้าได้มอบภาระนี้ให้
ฝ่าบาทแล้ว พระองค์เหมาะสมอย่างยิ่ง ชะตาของแผ่นดินจะเป็นเช่นไร จะรอด
พ้นจากภัยพิบัติและสิ่งชั่วร้ายแลทั้งอัปมงคลนี้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับฝ่าบาทแล้วพะยะ
คะ”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ประทับนั่งฟังสังฆราชซีอามุน ทรงครุ่นคิดอย่างหนัก
พระทัย ด้วยเพราะศึกคราวนี้ พระองค์มิได้กรำศึกในสนามรบ ทว่าพระองค์กำลัง
กรำศึกกับเหล่าภูตผีและมนต์ดำ ยากยิ่งนักที่จะล่วงรู้ได้ว่า จะมีสิ่งใดปราบปรามให้
สำเร็จลงจงได้ ถึงแม้จะได้ครอบครองทับทิมแห่งไนล์

“แสดงว่าเจ้าทั้งสองล่วงรู้ว่า ทาร์ฮาคา มิใช่คน! ใช่หรือไม่ อูปรากเซเมอเคต
สังฆราชซีอามุน เหตุใดจึงปล่อยให้นางผีร้ายทาร์ฮาคา อยู่ในแผ่นดินอีกเล่า ไย
พวกเจ้ามิหาทางกำจัดเสีย ปล่อยให้มันสร้างความวิบัติไปทุกหย่อมหญ้าเช่นนี้”

“กราบทูลฝ่าบาท เกล้ากระหม่อมทั้งสอง ขอประทานอภัย ข้าพระองค์
จนด้วยเกล้าที่จะหาทางกำจัดนางผีร้ายตนนี้ได้พะยะคะ ด้วยเพราะมิใช่คู่ต่อสู้ แล
ทั้งมิได้เป็นผู้คงแก่เวท จึงมีอาจต่อกรกับผีร้ายทาร์ฮาคาได้ ทุกทิวาและราตรี ที่ผ่าน
ไปเกล้ากระหม่อมทั้งสองได้แต่ขอให้เหล่าทวยเทพเจ้าได้โปรดเมตตาแผ่นดินอียิปต์
ได้โปรดประทานผู้ที่จะหาญกล้าต่อกรกับผีร้ายตนนี้เสียที และวันนั้นก็มาถึง เทพเจ้า
ได้ทรงมอบอำนาจที่ยิ่งใหญ่เหนือกว่าผู้คนทั้งมวลให้แก่ฝ่าบาท พระองค์คือความ
หวังของพสกนิกรทั้งแผ่นดิน ที่จะขจัดภัยร้ายนี้ให้สิ้นซากเสียทีพะยะคะ”

ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ทรงถูกประทับจากพระที่นั่ง เสด็จไปยังระเบียง พร้อมกับ
ทอดพระเนตรแม่น้ำไนล์ที่ไหลอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ เพียงครู่ จึงได้หันพระวรกาย
กลับมาจับสิ่งกับขุนนางผู้สูงวัยทั้งสอง

“พวกเจ้าทั้งสองคิดเช่นเดียวกันกับข้าหรือไม่ ว่านางผีร้ายตนนั้น มันมีจุด
อ่อน และจุดอ่อนของมันทำให้มันต้องลักพาผู้คน เพื่อมันจะได้คงอยู่มีชีวิตยืนยาว
ได้ถึงทุกวันนี้”

“เกล้ากระหม่อมทั้งสองคิดเช่นเดียวกันกับฝ่าบาทพะยะคะ แต่แปลกตรง

ที่ว่า แต่ไรมาผู้คนมีเคยสาบสูญอย่างไร้ร่องรอยเป็นจำนวนมากเช่นนี้มาก่อน นานๆจึงจะปรากฏให้เห็นสักเพียงครั้ง แต่ที่กระไร ตั้งแต่ฝ่าบาททรงขึ้นครองราชสมบัติ ผู้คนหายสาบสูญทุกวัน วันละไม่ต่ำกว่าสองถึงสามคน เสมือนนางผีร้ายสูญเสียชีวิตกำลัง จึงต้องออกล่าผู้คนอย่างหิวกระหายเช่นนี้”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงประทับนั่งฟังสังฆราชซีอามุนแสดงความคิดเห็นเช่นนั้นแล้ว ทำให้พระองค์ทรงถูกคิดภาพที่ทรงทอดพระเนตรเห็นในเช้าหลังจากพิธีอภิเษกวันนั้น

“ถ้าเช่นนั้น ข้าจะพิสูจน์ว่าอะไร! ทำให้นางผีร้ายต้องลักพาผู้คน! และอะไร! ทำให้มันมีรูปร่างเหมือนสาวแรกหนุ่มมานับร้อยปี ข้าจะพิสูจน์ด้วยตัวของข้าเอง หากข้าคาดการณ์ไว้ผิด ข้าจะสามารถลวงรู้จุดอ่อนของมันได้ และข้าจะ”

ยังมีทันทีฟาโรห์แห่งอียิปต์จะทรงรับสั่งต่อไป อุปราชาเซเมอเคต เอ่ยทักท้วงจนเสียงหลงขึ้นมาทันที

“ฝ่าบาท! มันเสียงเกินไปพะยะค่ะ จะเป็นอันตรายต่อพระชนมชีพได้ หากนางผีร้ายมันลวงรู้แผนการของพระองค์ อย่าทรงลืมนะว่า มันมีเวทมนต์และอาถรรพ์ลึกลับ ลวงรู้การอันเป็นความลับที่ฝ่าบาทและเหล่ากระหม่อมทั้งสองกำลังปรึกษากันอยู่นี้ก็อาจเป็นได้ พะยะค่ะ”

“แต่ข้าคิดว่า พลังอำนาจของนางผีร้าย มิสามารถก้าวล่วง การอันเป็นความลับในครั้งนี้ได้แต่อย่างใด เพราะที่ข้าได้ยินจากตำนานมาว่า เมื่อใดที่ทับทิมแห่งไนล์ อยู่ในความครอบครองของบุคคลที่เหมาะสม พลังอำนาจของทับทิมแห่งไนล์ จะแผ่รัศมีปกป้อง ความชั่วร้ายทั้งหมดมิสามารถกระทำอันตรายหรือแม้แต่จะใช้เวทมนต์ต่างๆ กับคนผู้นั้นได้ หรือแม้แต่คนที่อยู่ภายในรัศมี เพราะฉะนั้นเจ้าจงเบาใจเถิด เซเมอเคต พระองค์ทรงปลอดภัย นางผีร้ายมิสามารถทำอันตรายหรือแม้แต่จะให้พระองค์ตกอยู่ภายใต้อำนาจได้แต่อย่างใด ตราบใดที่ทับทิมแห่งไนล์ ยังอยู่คู่กับพระองค์”

สังฆราชซีอามุน เอ่ยปลอบใจเพื่อนรัก ให้คลายวิตกกังวลถึงความปลอดภัยของฟาโรห์แห่งอียิปต์ ก่อนจะหันไปกราบทูลเรื่องที่ตนรู้มาให้พระองค์ทรงรับทราบ

“ฝ่าบาท ทับทิมแห่งไนล์นี้ พระองค์จะต้องทรงเก็บรักษาให้อยู่ติดพระวรกายโดยตลอด ตราบใดที่ทับทิมแห่งไนล์อยู่กับพระองค์ อำนาจของนางผีร้ายจะเสื่อมถอย หดพลังไปโดยพลัน และต้องมิให้มันลวงรู้ไว้ว่า ฝ่าบาททรงมีทับ

ทิมแห่งไนล์ไว้ครอบครอง จนกว่าเราจะเปิดผนึกแผ่นหินศักดิ์สิทธิ์ ฌ หุบผาราชนัยได้เป็นผลสำเร็จ ว่าแผ่นหินจารึกโบราณ ได้จารึกวิธีปราบมันไว้อย่างไร ข้าพระองค์ล่วงรู้มาแล้ว เพียงตั้งใจปรารถนาต้องการสิ่งใด ทับทิมแห่งไนล์จะสำแดงฤทธิ์ให้บังเกิดผลโดยพลัน ฝ่าบาททิมทรงลงตั้งพระทัย ขอให้ทับทิมแห่งไนล์ อยู่ติดพระวรกายของพระองค์ โดยมีต้องเกรงว่านางผีร้ายจะใช้มนต์ดำทำลายทับทิมแห่งไนล์นี้ได้ มิลองก็มีรัฐพะยะคะ ฝ่าบาท”

“อืม ความคิดของเจ้าไม่เลว ซิอามุน ข้าลี้มไปเสียสนิท ถ้านางผีร้ายล่วงรู้ ว่าข้ามีทับทิมแห่งไนล์ไว้ในครอบครอง มันต้องหาวิธีทำลายเป็นแน่”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงชูทับทิมแห่งไนล์ ที่แดงฉานดั่งเช่นสีเลือด ไว้เหนือพระเศียรของพระองค์ ก่อนจะหลับพระเนตรพร้อมรับสิ่งออกมาเบาๆ

“ข้าแต่เทพีแห่งไนล์ พระองค์ประทานทับทิมแห่งไนล์ให้ข้าได้ครอบครอง เช่นนั้นแล้ว ขอทับทิมแห่งไนล์ จงอยู่คูติดกายข้า ไม่ว่าทิวาราตรี ยอ้าได้ห่างกายข้าแม้แต่น้อย โดยมิมีใครล่วงรู้ได้ ว่าข้ามีทับทิมแห่งไนล์อยู่ติดเรือนกายข้าโดยตลอด”

สิ้นเสียงรับสั่ง ทับทิมแห่งไนล์เปล่งประกายเจิดจ้าขึ้นมาทันที เม็ดทับทิมหลุดออกจากพระหัตถ์ของฟาโรห์แห่งอียิปต์ ลอยหมุนคว้างกลางอากาศอยู่เพียงครู่ ก่อนจะวิงทะลุเจาะเข้ากลางหน้าผากฟาโรห์แห่งอียิปต์ จนพระองค์สะดุ้งสุดตัว พร้อมกับแสงเจิดจ้าเปล่งประกายออกมาจากบริเวณกลางหน้าผากของพระองค์

บัดนี้ทับทิมแห่งไนล์ เข้าสู่พระวรกายฟาโรห์แห่งอียิปต์และจะอยู่คู่กับพระองค์ตลอดไป พระเนตรของฟาโรห์แห่งอียิปต์ บัดนี้แปรเปลี่ยนเป็นดั่งเช่นสีเลือดของทับทิมแห่งไนล์ ยามพิโรธ สลับกับสีน้ำเงิน ดั่งสายน้ำแห่งไนล์ ยามพระองค์มีความรัก และแปรเปลี่ยนเป็นสีนิลกาฬในภาวะปกติ

ประกายแสงเจิดจ้า เปล่งประกายอยู่เพียงครู่จึงดับแสงลง พร้อมกับพระวรกายของฟาโรห์แห่งอียิปต์ ที่แต่เดิมทั้งสูงใหญ่และบึกบึนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว หากแต่เวลานี้พระองค์น่าเกรงขามแลเล็กกลับ อีกทั้งน่าสะพรึงกลัวในคราวเดียวกัน พระเนตรที่แดงฉานดั่งเช่นสีเลือด และเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงิน สลับกันไป บัดนี้สงบลงแล้ว คงเหลือพระเนตรสีนิลกาฬของพระองค์ที่ทอดพระเนตรมายังขุนนางผู้ซื่อสัตย์ทั้งสอง ที่บัดนี้นั่งอ้าปากค้าง ตัวแข็งที่อกกับปรากฏการณ์ดังกล่าวเบื้องหน้าก่อนจะรู้สึกตัวเมื่อได้ยินเสียงรับสั่งจากฟาโรห์แห่งอียิปต์

“พวกเจ้าทั้งสอง จงฟังข้า! หหมดเวลาของนางผีร้ายทาร์ฮาคาแล้ว ข้าจะหลอกล่อจับจุดอ่อนของมันให้ได้ หากความคิดของข้าคาดเดามีผิด ข้าล่องรู้จุดอ่อนของมันได้แล้วไซ้ร้ เมื่อนั้นเวลาตายของมันจะมาถึง พวกเจ้าจงไปเตรียมพิธีที่จะเปิดผนึกมนตรา แผ่นหินศักดิ์สิทธิ์ ๓ หุบผาราชันย์ ให้เรียบร้อย จงไปทำตามที่ข้าสั่ง ในบริเวณนี้ ทาร์ฮาคามีอาจใช้ดาบทิพย์สอดส่องเข้ามาได้ มันจึงยังมีอาจล่องรู้แผนเตรียมการของข้าได้แต่อย่างใด จงไปเสีย! ไปทำตามที่ข้าสั่งให้ลุลวง”

อุปราชาเซเมอเคตและสังฆราชซิอามน สองเพื่อนสนิทคู่คิดของแผ่นดิน ต่างก้มค่านับ ก่อนจะออกไปจากห้องทรงพระอักษร โดยมีสายพระเนตรของฟาโรห์แห่งอียิปต์ทอดพระเนตรตาม

“ทาร์ฮาคา เมื่อแสงแห่งสุริยเทพชิงพลบคราใด เมื่อนั้นข้ากับเจ้าจะต้องพิสูจนกัน トラบโดที่ตัวเจ้ายังมีความอยากในต้นถนา หนทางที่ข้าจะพิสูจนเจ้าก็มียากแต่อย่างใด ทาร์ฮาคา”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงแยมโฆษฐ้อออกมาอย่างเหี้ยมเกรียม พระเนตรจากสินิลกาบัดนี้แปรเปลี่ยนเป็นสีแดงฉานของทับทิมสีเลือดขึ้นมาโดยพลัน

๓ พระตำหนักราชินี

“เพลิง!”

“เจ้าว่ากระไรนะ ฝ่ายาทับสั่งเรียกหาข้ากระนั้นรึ พวกเจ้า! พุดจริงหรือนี้” ราชินีผู้เลอโฉมถึงกับทำคั่นช่องที่กำลังส่องพระวรกายของพระนางตกลงบนพื้นหินด้วยความตกใจปนต์ใจอย่างยิ่งยวด ที่จู่ๆนางก้านลได้มากราบทูลให้ทรงทราบ ว่า ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ทรงมีรับสั่งให้เข้าเฝ้า ๓ พระตำหนักของพระองค์ เมื่อเวลาแห่งรัตติกาลมาเยือน

“ฝ่ายาท ทรงมีรับสั่งให้พระนางเข้าเฝ้า ๓ พระตำหนักของพระองค์เพคะ ทรงรับสั่งอีกว่า จะทรงรอคอยพระนางจนกว่าพระนางจะเสด็จไป หากแม้พระนางมิไปเข้าเฝ้า ฝ่ายาทจะทรงเสด็จมาเองเพคะ”

ราชินีทาร์ฮาคาถึงกับปีติยินดีจนแทบจะเก็บพระอาการไม่อยู่ พระนางทรงพระสรวลด้วยความพึงพอใจ

‘มนต์ดำของข้ายังใช้ได้ผล หาได้เสียมถอยไปแม้แต่น้อย ข้าคงจะวิตกไปเอง ในที่สุดเจ้าไม่มีทางหนีข้าพ้น ข้าจะปรนเปรอเจ้า ให้ลุ่มหลงข้าจนใจหวั่นไม่ขึ้น

ข้าดีใจยิ่งนัก เมื่อไรแสงแห่งสุริยเทพจะลาลับขอบฟ้า ข้าอยากใช้เวลาแห่งรัตติกาล มาเยือนโดยพลัน ข้าจักได้ใช้เวลาตัดดวงหาความสุขกับอาเมนโฮเทป ให้สมใจอยากของข้า ในที่สุดเจ้าก็ต้องรักข้า! อาเมนโฮเทป'

ราชินีผู้เลอโฉมทรงหันไปสั่งความกับนางกำนัลประจำพระตำหนักของฟาโรห์อาเมนโฮเทป ที่กำลังหมอบกราบรอคอยรับสั่งเพื่อกลับไปทูลถวายฟาโรห์แห่งอียิปต์ต่อไป

“เอาล่ะ เจ้าจงไปกลับทูลฝ่าบาทให้ทรงทราบว่า ข้าจะเดินทางไปเข้าเฝ้าตามที่พระองค์ทรงมีพระบัญชา และจะอยู่ปรนนิบัติพระองค์ จงไปกราบทูลตามที่ข้าสั่ง! ไปได้!”

ราชินีผู้เลอโฉม ทรงพระสรวลออกมาอย่างมีความสุขยิ่งนัก ตัณหาราคะที่พระนางได้ลิ้มรสจากบุรุษอันเป็นที่รัก ทำให้ทาร์ฮาคาหลงใหลมัวเมา ฝ้ารอคอยเวลาแห่งรัตติกาลให้มาเยือน เพื่อนางจะได้เสพสมกับบุรุษที่ตนรักให้สมตั้งใจหวัง

ณ พระตำหนักฟาโรห์อาเมนโฮเทป

แสงสว่างจากคบไฟสาดกระทบ ร่างสองร่างกำลังเคลื่อนไหวอย่างหนัก
หน่วงท่ามกลางกองไฟแห่งเพลิงพิศวาส เสียงดังระงมด้วยความสุขสมอย่าง
หฤหรรษ์ของราชินีผู้เลอโฉม ดังออกมาเป็นระยะๆ บงบอกได้ว่าเกมรักที่พระนางถูก
ฟาโรห์แห่งอียิปต์ทรงป้อนให้อย่างร้อนแรง ช่างสาสมพระทัยครั้งแล้วครั้งเล่าอย่าง
มีรู้เพื่อ จวบจนกระทั่งราชินีผู้เลอโฉมเสด็จลงจากแท่นพระบรรทมอย่างทุลักทุเล
ด้วยความอ่อนเพลีย หากแต่อ้อมเอมในกามตัณหาเป็นอย่างยิ่งนัก

ครั้นพระนางเสด็จลงจากแท่นพระบรรทม ราชินีผู้เลอโฉมถึงกับเข่าอ่อนทรุด
ลงกับพื้นหิน ทันใดนั้นร่างในวัยสาวแรกแย้มแปรเปลี่ยนเป็นร่างผีแห่งตายซาก
ภายในบัดดล พร้อมกับเสียงรำพึงรำพันของพระนาง

“ข้าไร้สิ้นเสียงแรงถึงเพียงนี้เชียวหรือ ทว่าช่างสาสมแก่ใจข้ายิ่งนัก ชะรอย
จะมีให้ข้ารักเจ้าจนหัวปักหัวปำเช่นนี้ได้เช่นไร อาเมนโฮเทป เจ้าปรนเปรอรสชาติ
ให้แก่ข้า จนข้าแทบต้านมิไหว แม้นข้าจะต้องสูญเสียพลังกำลังไปมากก็ตาม ถึง
กระนั้นข้ายังสามารถดูดีพิกลายร่างเป็นสาวแรกรุ่งนได้ดังเดิม รอข้าเพียงครู่
อาเมนโฮเทป ข้าไปเพียงไม่นาน ข้าจะกลับมาพร้อมกับร่างงามดุจเดิม”

ภูตร้ายทาร์ฮาคารำพึงรำพันออกมาเบาๆ พร้อมกับก้มลงจุมพิตฟาโรห์แห่ง
อียิปต์ที่กำลังบรรทมหลับสนิท ก่อนจะร้ายเวท ทว่าเมื่อนางร้ายมนต์ดำเพื่อปรากฏ
กายนอกพระราชมงกุฎอียิปต์ แต่มิได้เป็นไปดังที่คิด ร่างของนางยังคงอยู่ภายในพระ
ตำหนักเฉกเช่นเดิม เป็นเหตุให้ทาร์ฮาคาคตกใจแทบสิ้นสติ

“เกิดเหตุสิ่งใดขึ้นกับข้า! เหตุไฉนมนต์ดำของข้า จึงมิบังเกิดผล เวทมนต์
ของข้าไปยังเสื่อมถอยไปได้เช่นนี้! ไม่จริง! ไม่จริง! เป็นไปไม่ได้! เป็นไป...”

ทาร์ฮาคารำพึงออกมาด้วยความตกใจ ทว่านางต้องหยุดเสียงลงโดยพลัน พร้อมกับรีบตะเกียกตะกายคลานหาที่ซ่อน เพื่อเร้นร่างมิให้ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ทอดพระเนตรร่างจริงของนางได้ เมื่อจุฑาฟาโรห์แห่งอียิปต์ทรงรับสั่งหาให้เอ็ดอิ่งขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ทาร์ฮาคา! ทาร์ฮาคา! เจ้าอยู่ไหน! เจ้าอยู่ที่ใดทาร์ฮาคา ข้าบอกเจ้าแล้ว มิใช่หอรอกหรือ อย่าห่างกายข้าแม้แต่น้อย ข้าคิดถึงเจ้าทาร์ฮาคา”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทปทรงรับสั่งขึ้นมามาเช่นนั้นแล้ว ก่อนพระสุรเสียงจะเจี๊ยบลงทันใด เสมือนทรงละเมอออกมาอย่างมีรู้พระองค์ เป็นนานกว่าที่ทาร์ฮาคา จะปรากฏกายออกจากที่ซ่อน เมื่อแน่ใจว่าพระองค์ทรงบรรทมหลับสนิทอีกครั้ง

“ข้าจะทำเช่นไรดีเล่า ข้าร้ายเวทมนต์มิได้แต่อย่างใด หรือว่าคราวนี้ข้าสิ้นพลังกำลังไปมาก จนมิอาจทำให้เวทมนต์ของข้าสำแดงฤทธิ์ได้ ถ้าเช่นนั้นเห็นทีข้าต้องดูดีพิงเสียงเหยื่อในตำหนักเสียแล้ว หาไม่แล้ว ข้าจะมีอาจคืนร่างเดิมได้อีกต่อไป”

ภูตร้ายทาร์ฮาคา รำพึงรำพันด้วยความอ่อนแรง ก่อนจะค่อยๆ ตะเกียกตะกายคลานออกจากพระตำหนักของฟาโรห์แห่งอียิปต์ ด้วยความทุลักทุเล โดยนางหารู้ไม่ว่า บัดนี้ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงได้ยินที่ทาร์ฮาคารำพึงแต่ผู้เดียววันนั้นสิ้นเสียแล้ว พระองค์แสร้งทำเป็นละเมอรับสั่งหาให้ทาร์ฮาคาตายใจ ก่อนจะแสร้งบรรทมต่อเพื่อคอยทอดพระเนตรว่า นางผีร้ายจะเป็นเช่นไรต่อไป พระองค์ทรงประทับลุกขึ้นนั่ง ทันทีที่ทาร์ฮาคาคลานออกจากพระตำหนักไปเรียบริ้อย เพื่อหาเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย

“นางผีร้าย! คราวนี้ข้าจะารู้เสียทีว่าเจ้าหาเหยื่อส่งเวทย์ไปทำสิ่งใด ข้ายอมที่จะสูญเสียเหล่าข้าราชการบริวารในราชสำนักของข้าเพื่อแลกกับการที่จะได้ล่วงรู้ว่จุดอ่อนของเจ้า! มันคืออะไร!”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงแยมพระโขนงอย่างเข็มเกรียม พระเนตรของพระองค์บัดนี้แดงฉานดั่งเช่นสีเลือด ด้วยอิทธิฤทธิ์ทับทิมแห่งไนล์ ที่อยู่ในพระวรกาย ก่อนจะสะกดรอยทาร์ฮาคาไปอย่างลับๆ โดยมีให้คลาดสายพระเนตรแม้แต่น้อย

บัดนี้ผีร้ายทาร์ฮาคาปรากฏตัวนอกเขตพระตำหนักของฟาโรห์แห่งอียิปต์

ทันทีที่พื้นที่บนเขตพระตำหนักออกมาได้ เร็วแรงที่สูญหายไป ค่อยๆฟื้นคืนขึ้นมาดังเดิม นั่นเพราะผีร้ายออกมาพื้นที่อำนาจของทับทิมแห่งไนล์

“แปลก! จู่ๆเร็วแรงของข้ากลับคืนมาเสียเฉยๆ แตกต่างจากเมื่อครู่ราวฟ้ากับดิน แต่ช่างเถอะ คิดมากไปเสีย ถึงอย่างไรเสีย ข้าต้องรีบดูศพสังเวทให้เร็วโดยพลัน หากไม่แล้ว หากอาเมนโฮเทปตื่นบรรทมขึ้นมาแล้วมิเห็นข้า จะทรงพิโรธข้าได้”

ทาร์ฮาคาอัมฟิงเบาๆด้วยความแปลกใจ ก่อนจะสะดุ้งสาหัสสาหัสตา เพื่อหาเหยื่อสังเวท ก่อนจะสะดุดเข้ากับร่างทหารที่เฝ้าเวรยามอยู่ด้านนอกพระตำหนัก ที่มีด้วยกันถึง 4 นาย ภูตร้ายแสบยะยิ้มด้วยความหิวกระหาย ที่พบเหยื่อสังเวทตรงหน้า ก่อนจะร่ายมนต์ดำขึ้นอีกครั้ง เพื่อให้ทหารทั้งสี่ต้องมนต์สะกดและพากันเดินเข้ามาหา เพื่อให้นางได้ดูศพ ทันทีที่ทหารผู้เคราะห์ร้ายมาหยุดอยู่ต่อหน้า นางผีร้ายไม่พูดพลาถ์ทำเพลงอีกต่อไป มือที่แห้งกรังเสมือนมีมี กระชากต้นคอของทหารเพื่อจะดูศพทีละคน ทีละคน อย่างหิวโหยยิ่งนัก

“พลั๊ก! พลั๊ก! พลั๊ก! พลั๊ก!”

ซากศพแห้งกรังเช่นซากมัมมี่ ร่างหล่นลงพื้นหิน ทีละศพ พร้อมกับร่างผีร้ายค่อยๆกลับกลายเป็นราชินีผู้เลอโฉมทีละน้อย ทีละน้อย จนคืนกายเดิมสมบูรณ์แบบ โดยนางหารู้ไม่ว่าการกระทำของตน บัดนี้ฟาโรห์แห่งอียิปต์ทรงทอดพระเนตร จนรู้แจ้งเสียสิ้นแล้วว่าที่มาที่ไปจุดอ่อนของนางผีร้ายเป็นเช่นไร

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงหันพระวรกายพึงเสาดิน ภายในพระทัยเคียดแค้นชิงชัง พระทนต์ของพระองค์ขบเข้าหากันจนแน่น พระเนตรแปรเปลี่ยนเป็นสีเลือดขึ้นมาโดยพลัน

“มีผิดอย่างที่คาดไว้ เจ้าเสพสวาทกับข้าคราใด เจ้าจะต้องคืนร่างเดิมของเจ้าทุกครั้ง ผู้คนสูญหายเพราะเจ้าใช้เป็นเหยื่อสังเวทให้เจ้าได้ร่างคืนมานั่นเอง! เจ้ามันช่างชั่วช้าสิ้นดี! นางผีร้าย! ข้าจะต้องกำจัดสิ่งอัปมงคลเช่นเจ้า! ให้พ้นไปจากแผ่นดินของข้าให้จงได้! ประชาชนและทหารของข้า จะต้องไม่สูญสิ้นลมหายใจโดยมีสิ่งใดทดแทน ข้าจะส่งวิญญาณร้ายของเจ้าให้ลงนรก มิให้ได้พูด! มิให้ได้เกิดซ้ำกับชั่วกัลป์!”

ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ทรงหันไปทอดพระเนตรผีร้ายทาร์ฮาคาอีกครั้ง นางกำลังสาละวณร้ายเวทเพื่อจัดการซากศพของทหารเอกเช่นเดียวกับทุกศพที่ถูกกำจัดมิให้

เหลือร่อยรอย ก่อนที่พระองค์จะกลับพระตำหนักดั้งเดิม เพื่อมิให้ทาร์ฮาคาผิ ดสังเกต ท่ามกลางเสียงหัวเราะของผีร้าย ที่เปล่งเสียงหวีดหวิวออกมาด้วยความ สะใจ ทว่าเสียงหัวเราะนี้มันช่างเพิ่มแรงพิโรธและความเคียดแค้นในพระทัยของ พระองค์มากล้นเหลือทวี

ราชินีผู้เลอโฉมสำรวจพระวรกายของพระนางด้วยความพึงพอใจอย่าง ถี่ถ้วน มิให้บกพร่องหรือเป็นที่ผิ ดสังเกตของฟาโรห์แห่งอียิปต์ ร่างงามอรชรแล ทั้งย้วยวนเกินคำบรรยาย ค่อยๆเยื้องย่างกลับเข้าพระตำหนักฟาโรห์แห่งอียิปต์เช่น เดิม ครั้นพระนางถึงพระตำหนัก ทอดพระเนตรไปยังแท่นพระบรรทม กลับมิ ปรากฏฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงบรรทมแต่อย่างใด ยังมีทันทีที่พระนางจะเอ่ยรับสิ่ง สิ่งใดออกมา เสียงทรงอำนาจดังก็ก้องขึ้น ณ เบื้องหลังของพระนาง

“เจ้าไปไหนมา! ทาร์ฮาคา! ในยามวิกาลเช่นนี้! เจ้าออกไปไหน!”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ปรากฏพระวรกายขึ้นหลังมานทีทอดด้วยทองคำ ท่าม กลางแสงแห่งจันทร์ พระองค์ย่างสามขุมเสด็จเข้าไปหาราชินีผู้เลอโฉมอย่างช้าๆ ท่ามกลางความตกใจของราชินีทาร์ฮาคา ที่ทรงสะดุ้ง ก่อนจะหันมาเผชิญหน้ากับ พระองค์ ทว่าพระนางกลับยังคงใจนับเท่าทวี เมื่อทอดพระเนตรเห็น พระเนตรของ ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ที่อยู่ท่ามกลางแสงแห่งจันทร์ บัดนี้แดงฉานดั่งเช่นสีเลือด เป็น ที่ประหลาดประหลาดต่อพระนางยิ่งนัก

“ฝ่าบาท! พระเนตรของพระองค์ ไยจึงเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงไปถูกสิ่งใด มากะนั้นหรือเพคะ”

ทันทีที่ราชินีทาร์ฮาคา รับสั่งออกมาด้วยความสงสัยเช่นนั้นแล้ว ฟาโรห์แห่ง อียิปต์ ทรงรู้สึกพระองค์จึงระงับพระสติลงโดยพลัน พระเนตรจากสีเลือด แปร เปลี่ยนเป็นสีนิกภาพของพระองค์ดูเดิ ม ก่อนจะปรับพระอาการและพระสุรเสียงให้ เสมือนต้องมนต์สะกดของผีร้ายทาร์ฮาคาดูเดิ ม

“ข้าตื่นขึ้นมา มิเห็นเจ้า ข้าทูลนทูลายยิ่งนัก ทาร์ฮาคา ไยเจ้าจึงทอดทิ้งข้า ให้อยู่แต่เพียงผู้เดียวกันเล่า ยามวิกาลเช่นนี้ เจ้ามีกิจอันใดที่ต้องออกไปนอก พระตำหนักกระนั้นหรือ”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป รับสั่งพร้อมทรงกลั้นพระทัยสวมกอดร่างอรชรของ ทาร์ฮาคา เพื่อให้ผีร้ายหลงตายใจกับแผนการที่ทรงวางไว้ ยิ่งพระอาการของ

พระองค์แลดูลุ่มหลงทาร์ฮาคามากขึ้นเท่าใด ยิ่งทำให้ราชินีผู้เลอโฉม ลุ่มหลงพระองค์จนหัวปักหัวปำมากขึ้นเท่านั้น พระนางเบียดร่างอวบอิมเข้าหาพระองค์ทันที

“โอ้! อาเมนโฮเทป เจ้ารักและคิดถึงข้ามากมายถึงเพียงนี้เชียวหรือ ข้านี้ดีใจยิ่งนัก รอคอยที่จะได้ยินเช่นนั้น แม้นคราก่อนเจ้าจะทำกับข้าเช่นไร แต่ข้าหาสนใจไม่ เพียงแค่ ณ ตอนนี้ เจ้ารักและลุ่มหลงข้า ข้าและเจ้าจะอยู่ด้วยกันเช่นนี้ตลอดไป ข้าจะทำให้เจ้ามีมีวันแก่ มีมีวันเจ็บ และมีมีวันตาย ความตายจะมีมีทางโอบยิบเข้ามาใกล้เจ้า แม้แต่เทพเจ้าอานูบิส จะมีมีวันปรากฏดวงวิญญาณของเจ้าไปจากข้าได้”

ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ทรงชะงักงันขึ้นมาทันที ทรงระงับความสงสัยไว้ในพระทัย ก่อนจะแสวงเผลอออกไปกับทาร์ฮาคา พลังหลอกถามไปในคราวเดียวกัน

“ข้าจะอยู่กับเจ้า! ทาร์ฮาคา จะอยู่กับเจ้าตลอดไป หากแม้นข้ามีมีวันตาย มีมีวันแก่และมีมีวันเจ็บ ดังเช่นเจ้าว่าแล้วไซ้ จะมีผู้ใดมีความสุขเท่ากับเราทั้งสองแล้วเจ้าจะทำให้ข้าเป็นดังเช่นเจ้าว่าได้อย่างไรเล่าทาร์ฮาคา ข้าเองใคร่รู้ยิ่งนัก”

“เจ้าไม่ต้องห่วง เมื่อเพลานั้นมาถึง เจ้าจะรู้เอง ข้าขอเวลาเพียงไม่นาน ให้ข้าแข็งแกร่งดังเดิมเสียก่อน ข้าจะรีบจัดการให้เจ้าเป็นดังเช่นข้า โดยมีผัดผอนแม้แต่น้อย เจ้ารอมีนานดอก อาเมนโฮเทป เจ้าและข้าจะครองคู่กันตราบนั่นแสงแห่งโลกหล้า ข้าให้สัตย์สัญญา”

ราชินีผู้เลอโฉมเอื้อนเอ่ยคำเจรจาด้วยความสุขสมหวังยิ่งนัก พระนางวาดฝันการครองคู่กับบุรุษในดวงใจ ก่อนกอดรัดพระวรกายสมชายชาติบุรุษของฟาโรห์แห่งอียิปต์ด้วยความหลงใหล ท่ามกลางเสียงพระสรวลของฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงพึงพอพระทัยที่ภูตร้ายทาร์ฮาคาหลงกลพระองค์ ด้วยเพราะความรักและตัณหาราคะของทาร์ฮาคา จึงทำให้ภูตร้ายกลับกลายเป็นแมวเชื่องว่างายภายในบัดดล

ณ ห้องทรงพระอักษร

มหาอุปราชเซเมอเคตและสังฆราชชิอามุน ต่างเดินทางมาเข้าเฝ้าตามคำพระบัญชาของฟาโรห์แห่งอียิปต์

ฟาโรห์อาเมนโฮเทปทรงประทับนั่งอยู่บนบัลลังก์ พระพักตร์เคร่งขรึม มีมี

แม้รอยยิ้มโอบอ้อมใจจางแต่อย่างไร เป็นเหตุให้อุปราชเซเมอเคต กราบทูลถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“ฝ่าบาท! ทรงเป็นเช่นไรบ้างพะยะคะ เรียกหาเกล้ากระหม่อมทั้งสองอย่างเร่งด่วนมีเหตุสิ่งใดเกิดขึ้นอีกหรือหรือพะยะคะ หรือว่านางผีร้ายมันรู้ตัวแล้วกระนั้นหรือพะยะคะ!”

“มันยังมิรู้ตัวแต่อย่างไร ตรงกันข้ามมันหลงรักข้าอย่างหัวปักหัวปำ เมื่อคืนข้าพิสูจน์สิ่งที่ข้าคาดเดาไว้ในใจ และผลเป็นไปดังที่คาดคิดไว้มิผิดเพี้ยน ข้าล่วงรู้แล้วว่า จุดอ่อนนางผีร้าย คืออะไร!”

ฟาโรห์แห่งอียิปต์รับสั่งพร้อมเสด็จเข้าไปหาขุนนางผู้สูงวัยทั้งสอง

“สิ่งที่ข้าให้พวกเจ้าไปจัดการ คืบหน้าไปถึงไหนแล้ว สามารถเตรียมการได้ครบหรือไม่ ยังมีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง หรือเป็นอุปสรรคขัดขวางพิธีของข้า ที่จะจัดการกับนางผีร้ายทาร์ฮาคา ว่าอย่างไรเล่า ซิอามุน”

“กราบทูลฝ่าบาท เกล้ากระหม่อมและเซเมอเคต ได้ตระเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างตามที่ฝ่าบาททรงมีรับสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว เหล่านักบวชที่คงด้วยเวทเกล้ากระหม่อมเลือกสรรมาจนครบ พร้อมทั้งจะทำพิธีเปิดนิกแผ่นหินศักดิ์สิทธิ์ ที่ที่ฝ่าบาททรงมีพระบัญชาให้ลงมือพะยะคะ”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ทรงครุ่นคิดอย่างเคร่งเครียด เพื่อหาโอกาสที่เหมาะสมมือกำจัดนางผีร้าย

“พวกเจ้าจัดเตรียมการให้พร้อมตลอดเวลา คอยรับคำสั่งจากข้า ข้ายังต้องการรู้วิธีที่นางผีร้ายเป็นอมตะ มันมีวิธีอย่างไร ครั้นล่วงรู้ได้ เวลาที่กำจัดมันก็จะมาถึงโดยพลัน หากมันนางผีร้ายต้องการสิ่งใด จงทำตามที่มีคำสั่งความอย่าได้ผิดผ่อน มิให้มันคลางแคลงใจได้ พวกเจ้าทั้งสองไปได้แล้ว หากข้ามีเรียกให้มาหาข้า พวกเจ้ามิต้องเข้ามาแต่อย่างไร แม้นข้าเปลี่ยนแผนเป็นเช่นไร คอยสนทนาความกันอีกที”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป ประทับยืนนิ่งประหนึ่งเสათิน ทรงครุ่นคิดแผนการที่จะทรงจัดการกับผีร้ายทาร์ฮาคา ก่อนจะทรงยิ้มโอบอ้อมใจพร้อมกับความคิดของพระองค์

“ข้าล้มไปได้อย่างไร ในเมื่อนางผีร้ายพร่าบอกรักข้าอยู่ทุกเมื่อเชียว มันหลงใหลข้าและรสสวาทจากข้าเสียขนาดนั้น เพราะฉะนั้นไม่ว่าข้าจะต้องการสิ่งใด

อยากจะลวงรู้อะไร ไยข้าไม่แสร้งออกอ้อนหลอกถามมันแล้ว เพลานี้นางผีร้ายข้า
ใจว่า ข้าต้องมนต์ดำของมันมิใช่หรือ ไยข้าจึงลืมหัดข้อนี้ไปได้เล่า”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทปเสด็จออกจากห้องทรงพระอักษร เพื่อตามหาราชินี
ผู้เลอโฉม

“พวกเจ้าหยิบจับชุดของข้าให้มันเบาเมื่อมิได้หรือ! เช่นไรกัน เงอะงะ! มิรู้
เป็นนางกำนัลในราชสำนักมาได้เช่นไร หากทำสิ่งใดให้ข้าถูกใจสักเพียงครั้งไม่! เร็ว
เข้าสิ! ข้าจะรีบไปเข้าเฝ้าฟาบาท ปานฉะนี้เรียกหาข้าให้เฝ้าตั้งไปทั่วพระตำหนัก
ยามมิได้ไปเข้าเฝ้าให้ทันท่วงที มิได้ตั้งใจข้าเลย!”

ราชินีผู้เลอโฉมรับสั่งออกมาอย่างฉุนเฉียว เหล่านางกำนัลต่างพากันหวาด
กลัวกันถ้วนหน้า ไม่ว่าจะพระนางจะทรงอยู่ในอิริยาบถเช่นไร มิเคยทำให้เหล่านาง
กำนัลคลายความหวาดกลัวลงไปได้แม้แต่น้อย ตรงกันข้ามแทบหลีกเลี่ยงให้ห่างไป
เสียด้วยซ้ำ

ฟาโรห์แห่งอียิปต์เสด็จมาถึงพระตำหนักราชินี พระองค์ทรงประทับยืนนิ่งฟัง
แลทอดพระเนตร ราชินีผู้เลอโฉมรับสั่งเกรี้ยวกราดใส่เหล่านางกำนัล จนพากัน
หวาดกลัวไปทั่ว หยิบจับสิ่งใดถูกผิดด้วยความลนลาน ทรงนึกสงสารเหล่านาง
กำนัลขึ้นมาทันใด เพราะความกลัวมีหรือจะเข้าใครออกใคร หากมันลวงรู้ว่ราชินี
ของตนแท้จริงแล้วเป็นผีร้าย จะมีพากันเสียชีวิตไปมากกว่านี้หรือ ก่อนจะทรงเสด็จ
เข้าพระตำหนัก

“เสียงดังเฝ้าตั้งไปถึงด้านนอก เจ้าเคื่องสิ่งใดหรือทาร์ฮาคา! มิเห็นหรือ
หรือ เหล่านางกำนัลต่างพากันหวาดกลัวเจ้า เสมือนเจ้ามิใช่คน! แต่เป็นภูตผีชนิด
ก็ฉนั้นนั่น แม้ตัวข้าเองยังรู้สึกได้ว่า ราชินีผู้ดังงามของข้า บัดนี้กลายเป็นผีร้ายไป
แล้ว เป็นเช่นนั้นบ่อยครั้งเข้า เห็นที่ข้าคงรักเจ้าไม่หลงเสียแล้วกระมัง ทาร์ฮาคา”

สิ้นเสียงรับสั่งของฟาโรห์แห่งอียิปต์ ทาร์ฮาคาถึงกับสะดุ้งสุดตัวกับคำตรัส
ของพระสวามี ก่อนจะรีบเฝ้าเข้าไปกอดรัดพระวรกาย ด้วยเกรงว่าพระองค์จะทรง
หมดรักนางจริงๆ ก่อนจะรับสั่งออกอ้อน

“ไยเจ้าจึงเผลอจากความเช่นนั้นออกมา เจ้าจะหมดรักข้าจริงกระนั้นหรือ
อาเมนโฮเทป เพียงได้ยิน ข้าแทบจะทนมิดได้ ข้าขอโทษ ต่อไปข้าจะมีเกรี้ยวกราด
หรือทำกริยาสิ่งใด ที่จะทำให้เจ้ามีรักข้า ไม่ว่าเจ้าจะให้ข้าทำสิ่งใด ข้าทำได้ทุก

อย่าง ขอเพียงอย่างเดียว เจ้าอย่าหมดรักข้า ดังคำที่เจ้าเจรจาเมื่อเพียงครู่ ข้าแทบ
อกแตกตายเป็นแน่แท้”

เข้าแผนพาโรห์แห่งอียิปต์ คำเจรจาอดอ้อนของพระนาง เปิดช่องว่างให้
พระองค์ได้ล่วงความลับ พระกรโอบกอดรัดร่างย้วยวรนราชนิผู้เลอโฉม ก่อนจะแล้ง
กระซิบเบาๆ

“ถ้าเช่นนั้นดีแล้ว ทาร์ฮาคา! ข้ามิทำให้เจ้าต้องเสียใจหรอก มิต้องกังวลว่า
ข้าจะหมดรักเจ้า เจ้าเองรู้้อยู่มิใช่หรือหรือ ว่าข้ารักเจ้าเพียงใด หรือจะให้ข้าพิสูจน์
ให้หนักกว่าเดิม ดีไหมละเจ้า”

พาโรห์อาเมนโฮเทป แย้มโอษฐ์พวย สายพระเนตรหวานเชื่อม จนทำให้
นางมีร้ายระทระทวยอยู่หน้าเบื้องพระพักตร์ เขินอายกับคำตรัสของพาโรห์แห่ง
อียิปต์ จนประทับยืนแทบไม่อยู่ พระนางปล้มพระทัยเลื่อมเผลอในความสวยที่ทรงได้
รับ ณ ตอนนี้นิ่งนัก ทั้งรักทั้งหลงไหลเกินคำบรรยาย

“ข้าจะรักและทะนุถนอมเจ้าเช่นนี้ ตราบจนชีพข้าจะวาย มิมีวันคืนใดที่
จะพรากเจ้าไปจากข้าได้ หากมันต้องออกรบทำศึกสงคราม ข้าจะมีให้เจ้าได้ห่าง
กายข้าแม้แต่น้อย มันต้องตาย ข้าจะตายภายในอ้อมกอดของเจ้า เจ้า...”

“ไม่! เจ้าจะมีวันตาย อาเมนโฮเทป ข้ากับเจ้าจะครองคู่กันเช่นนี้ตลอดไป
ความตายจะมีวันพรากเจ้าไปจาก ข้าได้แม้แต่น้อย ข้าให้สัญญา เจ้ามีเชื่อข้า
หรือหรือ”

พาโรห์แห่งอียิปต์ ทรงแย้มโอษฐ์อย่างหึงมเกรียม ก่อนจะกอดรัดร่างมีร้าย
แนบแน่นขึ้น พระองค์รับสั่งอดอ้อนขึ้นทันใดเพื่อได้มาในสิ่งที่พระองค์ใคร่รู้

“เจ้าจะให้ข้าเชื่อได้เช่นไร ในเมื่อความตาย เทพเจ้าอานูบิสเป็นผู้กำหนด
สักวันข้าจะต้องสูญสิ้นลมหายใจ และจะมีได้เห็นดวงหน้างามของเจ้าอีก ข้าคิด
เช่นนั้นแล้ว มันช่างทรมานใจข้ายิ่งนัก เจ้าพร่ำบอกข้าเช่นนั้นเรื่อยมา แต่เจ้ามิเอ่ย
คำเจรจาให้ข้าได้รู้แจ้งเสียทีเล่า จะให้ข้าเชื่อเจ้ากระนั้นหรือ”

“เจ้าจงเชื่อข้าเถิด ข้ามีวิธีที่จะทำให้เจ้าเป็นอมตะคงรูปกายเช่นเดียวกับข้า
ข้าจะมีปิดบังเจ้าอีกต่อไป นับแต่เพลานี้อีกหนึ่งเดือนข้างหน้า จะเกิดจันทรุปราคา
อันเป็นเวลาที่จะถ่ายทอดพลังอมตะของข้าที่มีอยู่ให้แก่เจ้า เพียงเจ้าดื่มเลือดใน
เรือนกายข้า และอาบเลือดของมนุษย์ท่ามกลางแสงแห่งจันทรทาทที่กำลังเกิด
จันทรุปราคา และจะต้องเป็นแสงที่สะท้อนกับแผ่นหินศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น เพียงเท่านั้น

เจ้าจะได้เป็นอมตะ อยู่คู่กับข้าตลอดกาลนาน ทว่าเลือดในกายข้าจะมีได้ ข้าต้องได้ดูวิญญาณของเด็กเกิดใหม่ในวันที่เกิดจันทร์อุปราคา เมื่อข้าได้วิญญาณของเด็กเกิดใหม่ จนครบเจ็ดคน พิธีจึงจะสมบูรณ์ ข้าจะมีพลังเพิ่มขึ้น และเจ้าจะมีวันแก่มิมีวันเจ็บ และมีวันตาย เช่นเดียวกันกับข้า”

ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ทรงประทับยืนนิ่งฟัง ความเคียดแค้นและความชิงชังในดวงใจมีร้ายทวีขึ้นทุกขณะ หากแต่ทรงระงับไว้

“เป็นจริงดังเช่นเจ้าว่าอย่างนั้นหรือ ข้าดีใจยิ่งนัก ทาร์ฮาคา นับแต่นี้ข้าจะมีต้องถูกความตายพลัดพรากไปจากเจ้าอีก ทว่าความเป็นอมตะแลช่างซับซ้อนเสียนี้กระไร จะมีเหตุสิ่งใดผิดพลาดได้เล่า หากมันผิดพลาดแล้วไซ้ กว่าจะทำพิธีได้อีก มิต้องรอนานไปกว่านี้หรือหรือ หรือเจ้าว่าเช่นไรทาร์ฮาคา”

“เจ้าจะเป็นอมตะเช่นข้า เพราะฉะนั้นเจ้าจะต้องใช้ชีวิตดั่งข้าเป็น มิมีสิ่งใดเป็นอุปสรรคได้หรือ อาเมนโฮเทป ในวันที่เกิดจันทร์อุปราคา ข้าจะไร้ซึ่งอำนาจทั้งปวง แต่ข้าก็จะได้มาซึ่งอำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่าที่ผู้ใดเคยมี แม้แต่เทพเจ้ามิสามารถทานอำนาจของข้าได้ นอกจากทารกเกิดใหม่ทั้งเจ็ดที่จะใช้ เป็นเครื่องสังเวยพิธีถ้ายพลังอมตะจากข้าให้แก่เจ้า ข้าจะตั้งได้เครื่องสังเวยเป็นมนุษย์ร้อยชีวิต เป็นเครื่องสังเวยเพื่อเพิ่มอำนาจให้แก่ข้า เมื่อเจ้าล่วงรู้เช่นนี้แล้ว เป็นการดีที่ข้ามีต้องดำเนินการเป็นความลับอีกต่อไป เจ้าจักได้เป็นผู้ช่วยข้าอีกแรงหนึ่ง เมื่อพิธีสิ้นสุดลง ข้าและเจ้าคือผู้ยิ่งใหญ่เหนือผู้ใดในทั่วหล้า อาเมนโฮเทป ข้าดีใจยิ่งนัก ในที่สุดเจ้าก็เข้าใจข้าเสียที นับต่อแต่นี้ข้ามีต้องหลบๆซ่อนๆเจ้าเพื่อหาเหยื่อสังเวยอีกต่อไป หากมันข้าล่วงรู้ว่าการที่ข้าทำให้เจ้ารักข้าเช่นนี้ มันจะส่งผลให้ข้านานับการ ข้าตัดสินใจไปนานแล้ว มิต้องคอยเจ็บช้ำกับคำเจรจาของเจ้าอยู่รำไป แต่ช่างเถอะจะรื้อฟื้นไปไย ในเมื่อตอนนี้เจ้ารักข้ามากมายเพียงใด ข้ายอมรู้อยู่เต็มดวงใจข้า ข้ารักเจ้ายิ่งนักอาเมนโฮเทป”

ราชินีผู้เลอโฉมรับสั่งพร้อมระดมจุมพิตพระพักตร์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ท่วมกลางความรู้สึกขะแยงของพระองค์ พระองค์ทำได้แต่เพียงทรงอดกลั้น

“ข้าและเจ้าจะนำเครื่องสังเวยถึงร้อยชีวิต เข้ามาในราชสำนักได้เช่นไรทาร์ฮาคา มิทำให้ผิดสังเกตกระนั้นหรือหรือ เจ้าจะประกอบพิธี ณ ที่แห่งใดเล่า จึงจะปลอดภัยคน หาไม่แล้ว พิธีจะสะดุดหยุดลงเป็นแน่”

“เจ้ามีต้องห่วง ข้ามีสถานที่เช่นว่านั้นแล้ว เมื่อครั้งอดีตข้าใช้ที่แห่งนี้เป็นที่

ประกอบพิธี ข้าและเจ้ามิแต่ต้องแผ่นหินศักดิ์สิทธิ์แต่อย่างใด ขอเพียงแต่เข้าไปภายใน แสงแห่งจันทร์อุปราคาจะปรากฏและกระทบกับแผ่นหินเอง มันเป็นเช่นนั้นมาหลายพันปีแล้ว เจ้ามิต้องห่วง สัมฤทธิ์ผลแน่นอน ดวงใจเกิด อาเมนโฮเทป”

ฟาโรห์แห่งอียิปต์ทรงแย้มโอษฐ์อย่างเหยิ้มเกรี้ยว พระเนตรบัดนี้แดงฉานดังเช่นสีเลือดของทับทิม พระองค์ทอดพระเนตรนางผีร้าย ที่กำลังสวมกอดพระวรกายของพระองค์ด้วยความหลงใหลได้ปลื้ม พระเนตรแดงฉานเป็นสีเลือดอยู่เพียงครู่ แปรเปลี่ยนเป็นสีนิลกาฬโดยพลัน เมื่อจู่ๆ ผีร้ายทาร์ฮาคาคลายกอดรัดพระองค์ พร้อมเงยหน้าสบพระพักตร์

“อาเมนโฮเทป เจ้าเป็นเช่นไร ไยจึงเจียบไปเล่า หรือข้ากล่าวสิ่งใดผิดไปอีกกระนั้นหรือ”

“มิมีสิ่งใด ข้ามิเข้าใจในสิ่งที่เจ้ากล่าวกับข้าเท่าใดนัก ข้าเพียงพยายามทำความเข้าใจ แต่ก็หารู้แจ้งตามเจ้าได้ทันท่วงที เช่นไรเสีย แม้นข้าไม่เข้าใจ ข้าเองยังมีเจ้าที่เป็นผู้รู้แจ้งพิสดำคัญนี้ มิใช่หรือ เขาเป็นว่า ข้าลวงรู้ในสิ่งที่เจ้ากล่าวแก่ข้า และข้าจะดำเนินการตามที่เจ้าประสงค์ทุกสิ่ง ทาร์ฮาคา ทุกสิ่งที่เจ้าต้องการ ข้าจะเตรียมการให้พร้อม เมื่อถึงวันนั้น จะมีมีอุปสรรคขวางข้าแม้แต่น้อย”

ฟาโรห์อาเมนโฮเทป รับสั่งเช่นนั้นแล้ว พระองค์ทรงเบี่ยงพระวรกายให้พ้นจากร่างของผีร้ายทาร์ฮาคา พร้อมเสด็จออก ท่ามกลางความงุนงงสงสัยของราชินีผู้เลอโฉมจนเอ่ยทักท้วงขึ้นมาทันใด

“อาเมนโฮเทป! มีเหตุสิ่งใดขึ้นหรือ ไยจึงรีบร้อนเช่นนั้นเล่า”

พระองค์หันพระวรกายกลับมาช้าๆ พลางแย้มโอษฐ์พราย ประหนึ่งนักรักผู้ยิ่งใหญ่ก็มีปาน ทำเอาผีร้ายทาร์ฮาคาเขินอายหลบสายพระเนตรเป็นพลัน

“ข้าจะกลับไปสะสางงานให้ลุล่วง คึนนี้ข้าจะได้มาหาเจ้า อย่าเพ็งนิทราไปก่อนเสีย จะให้รางวัลที่เจ้ารักข้ามิเสื่อมคลาย จุ่มพิททั่วเรือนกาย สะท้านไหวยามราตรี แม้นเจ้าหลับ ข้าจะปลุกให้เจ้าตื่น และปรับเจ้าเป็นสิบเท่า ระวังตัวเอาไว้ให้ดี จงรอรับข้าให้จงหนัก นี่คือคำสั่งของข้า หากไม่แล้วข้าจะไม่รักเจ้าอีกต่อไป ทาร์ฮาคา”

ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ส่งสายพระเนตรกรุ้มกรุ้มให้ผีร้ายทาร์ฮาคา จนดวงนางแทบจะละลายระทระทวย

“ข้าจะรอเจ้า อาเมนโฮเทป ข้ามีมีทางผิดสัญญาไปได้หรอก เจ้าจะต้องรัก

ข้าตลอดไป ไม่ว่าเจ้าจะมายามใด เจ้าจะเห็นข้ารอรับเจ้า มิได้หนีหายไปแม้แต่น้อย”

ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ทรงแยมโอบุสฐีให้กับนางผีร้ายอีกครั้ง ก่อนจะทรงหันพระวรกายกลับเข้าพระตำหนักของพระองค์ พระเนตรแดงฉานลุกโชนขึ้นอีกครั้ง ด้วยความพิโรธ

“เมื่อจันทรุปราคามาถึง ข้ากับเจ้าจะได้เห็นดีกัน ทาร์ฮาคา ข้าจะทำลายเจ้าให้สูญสิ้นไปจากแผ่นดินของข้า ดวงวิญญาณของเจ้า จะต้องถูกข้าทำลายมิมิเหลือ! มิได้ผุด! มิได้เกิด! ข้ากับข้ากลับไป!”

